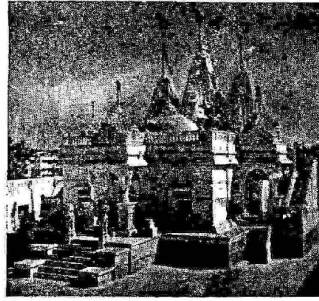

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

ભાવનગરનું “દાદાસાહેબ”ના નામથી પ્રસિદ્ધ શ્રી મહાવીરસ્વામીનું
૨મું જિનાલય

પુસ્તક ૬૬ મુ.]

[અંક ૧ લેા.

કાર્તિક

ઈ. સ. ૧૯૪૬

૨૫ મી ઓક્ટોબર

વીર સં. ૨૪૭૬

પ્રગટકર્તા—

વિક્રમ સં. ૨૦૦૬

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા
ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

બહારગામ માટે બાર અંક ને પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂા. ૧-૧૨-૦

પુસ્તક ૬૬ થું
અંક ૧ લા.

કાર્તિક

વીર સં. ૨૪૭૬
વિ. સં. ૨૦૦૬

અનુક્રમણિકા

૧. શ્રી જિનેશ્વર સ્તુતિ (શ્રી યુધામયંદ જદુભાઇ)	૧
૨. શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ ચિંતાયુ યાત્રો ... (શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ)	૨
૩. શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશની સેવા અને શુભેચ્છા (શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ શાહ)	૩
૪. શ્રી ગોતમસ્વામીના વિલાપ ... (મુનિરાજશ્રી ચંદ્રપ્રભવિજયજી)	૪
૫. નૂતન વર્ષ (શ્રી જીવગજભાઇ ઓધવજી દોશી)	૫
૬. પાંચમા પુરુષાર્થની પ્રધાનતા ... (મુનિરાજશ્રી ધુરંધરવિજયજી)	૧૧
૭. પુનર્જન્મની ઉપયોગિતા ... (“ યુગદર્શન ” માંથી ઉધ્ધૃત)	૧૩
૮. મંગલમયી દીપોત્સવી (શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ)	૧૫
૯. ભક્તિગીત (આ. શ્રી વિજયભાઈસુરિજી)	૧૮
૧૦. સાહિત્યવાદીનાં કુસુમો (મોહનલાલ દીપચંદ ચૌડસી)	૧૬
૧૧. “કતક”નું ચર્ણ ને જળની શુદ્ધિ (હીરાલાલ રસિકદાસ દાપડીયા M.A.)	૨૪
૧૨. વ્યવહાર કોશલ્ય : ૨ [૨૮૬-૨૯૦] (મૌકિતક)	૨૭

નવા સભાસદો.

૧. સુખલાલ ત્રીકમલાલ વીરમગામી	સુરેન્દ્રનગર	લાઠક મેમ્બર
૨. શા. વેલજીભાઇ કાનજીભાઇ	ખંડવા	વાર્ષિક મેમ્બર
૩. શા. મનસુખલાલ નરલીદાસ	મુ'અઇ	..

બહારગામના લાઠક મેમ્બરો તથા વાર્ષિક સભાસદોને સૂચના.

શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌડસીની કસાયેલી કલમથી આજેખાચેલ

ઐતિહાસિક પૂર્વજોની ગૌરવગાથા

નામનું બેટ પુસ્તક તૈયાર થઈ જવા આગ્રુ' છે. સં. ૨૦૦૫ તથા ૨૦૦૬ની સાલની વાર્ષિક સભાસદની પ્રી વસુલ કરવા માટે આ પુસ્તક નવા વર્ષમાં ૨૫.૧ કરવામાં આવશે. અને વર્ષના રીના રૂા. ૬-૮-૦૦ તથા પોસ્ટેજના રૂા. ૦-૩-૦૦ રૂા. ૬-૧૧-૦૦ મનીઝોડરથી મોકલી આપનાર સભાસદ બંધુઓને ઉપરનું બેટ પુસ્તક ભુકપોસ્ટથી રવાના કરવામાં આવશે. જેમનું લવાજમ મનીઝોડરદાર ૧૫ મી નવેમ્બર સુધીમાં નહોં આવે તેમને રૂા. ૬-૧૧-૦૦ નું વી. પી કરવામાં આવશે. લાઠક મેમ્બરોએ ફક્ત પોસ્ટેજના ૦-૩-૦૦ મોકલી આપવા; નહોં તો તેમને ૦-૭-૦૦ નું વી. પી કરવામાં આવશે. “શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ”ના આદ્યબંધુઓ માટે આ બેટ પુસ્તક નથી તેની નોંધ લેવા કૃપા કરી.

પુસ્તક ૬૬ સુ.
અંક ૧ લો.

: કાર્તિક :

વીર સં. ૨૪૭૬
વિ. સં. ૨૦૦૬

શ્રી જિનેશ્વર સ્તુતિ. (પ્રભુ યુવાનું, હૈવાના હિંડોળે—એ તજ.)

જિનજી પધરાવું, હૈયાના હિંડોળે !
ભક્તિ વસાવું, હૈયાના હિંડોળે ! જિનજી
ઉત્તમ દ્રવ્યોથી નવી પૂજા રચાવું !
પ્રેમમાં દિવાનો બની આંગી રચાવું !
ધૂપ ધુપાવું ! પુષ્પ ચડાવું ! જિનજી
તારક તમારું ગુણગાન હું ગાઉં !
કઠીન કર્મોના બંધ પલમાં જલાવું !
સાજ બજાવું ! ગીત સુનાવું ! જિનજી
બેડલી હમારી પ્રભુ, પાર ઉતારો !
એટલી હમારી અર્જ, દિલમાં સ્વીકારો !
ગુલાબને તારો ! પાર ઉતારો ! જિનજી

ગુલાબચંદ જલ્દુલાઇ શાહ-રાશેદ

જૈન ધર્મ પ્રકાશ ચિરાયુ થાઓ !

શત્રુજય ગિરિરાજ મનોહર શીતલ ધર્મ સુઝાયામાં,
ભાવનગર બહુ ભવ્ય ભક્તિયુત ભાવ ભરે જનમાનસમાં;
જૈનધર્મ જિનરાજપ્રણીત શુભ તત્ત્વ પ્રસાર કરાવાને,
મહા યુવક એકત્રિત સર્વે સાલ પરરપર કરવાને. ૧

સભા રચાવના મંડળ કીધું 'ધર્મ'બળ ફરકાવાને,
કુંવર ધરે નિજ સત્ત્વ હરતમાં જીતી ધર્મપતાકાને;
ફરકાવી બહુ ગ્રંથ મનોહર પ્રગટ અનેક છપાવીને,
ધરધરમાં વાયક પ્રગટાવ્યા આત્મિક જ્ઞાન પ્રચારીને. ૨

જૈન ધર્મનો પ્રકાશ ધરધર પ્રતિભાસે પ્રગટાવાને,
માસિક સુંદર સુલભ કથાયુત વિવિધ વિષય સહુ ભણવાને;
પ્રસિદ્ધ કીધું નામ કલાત્મક જૈન ધર્મ પ્રકાશ ધરી,
કાવ્ય અને બહુ પ્રબંધ બોધક સ્વાર્થાત્મક સહુ લેખ ભરી. ૩

સંશય કષ્ટક જનોના કાંખા સંશોધન બહુ દાઝ કરી,
મુનિજનને વળી શ્રાવક ભવિજન લેખક કષ્ટક કર્યા ભારી;
ભર્યો ધર્મ ઉત્સાહ જનોમાં લેખક વાયક પ્રગટાવ્યા,
વાચન કરતા માસિક સહુના હર્ષોર્મિ મનમાં ભાવ્યા. ૪

જનમાનસસર હંસ કુંવરજી સેવા ધર્મતણી કરતા,
ધન્ય ધન્ય સહુ મનમાં ચાતા પૂજીયુ વિકચી તરતા;
પ્રકાશ બનજ નિજ હાથે દીધો છવરાજના કરકમલે,
દિન દિન ચમકે વિકચ અવનિમાં પ્રતિક્ષણે નવ વિજય મળે. ૫

જૈન તત્ત્વની ઉન્નત રચના પાશ્વિમાત્મથી તુલવામાં,
છવરાજ છવન અર્પે છે નિર્વિવાદ રસ રચવામાં;
લેખો ભણતા વા સાંભળતા આત્માનંદ વહાવે છે,
ધન્ય લેખિની સરસ ન્યાનિવત દર્શન સત્ત્વ કરાવે છે. ૬

કેષક મુનિ આચાર્યો રસભર અશ્રુત થાળ ભરાવે છે,
રસિક ભવ્યજન માનસનભર્મા ચંદ્રકિરણ વરસાવે છે;
કવિજન કાવ્યકળા પરિસે છે વિવિધ વિષય પકવાન રચી,
હૃદય હર્ષભર સહુના કરતા આનંદોર્મિ દૃલ મચી. ૭

યુગ્મર હિંદી મગધદેશની ભાષા દેવગિરા સારી,
રચના સુંદર અવજી મનોહર સાલકૃત સુમનોહારી;
જેહ વાંચતા ગાતા ભણતા હૃદય પ્રકુલિત હર્ષ ભરે,
આત્મા સાથે ભાવ પ્રગટતા ક્ષણ માટે સહુ મોહ ટળે. ૮

માસિક એહ અમરપદ શેષે દિન દિન ચહેતા વાન ધરી,
લખક કવિજન વાયક સહુના ચિત્ત હરો એ કલેશ હરી;
આકર્ષક ને સુંદર વેષે પુષ્ટ એહ વધજો સારું,
પાલેન્દુની જિન ચરણમાં વિશ્વસિ શુભ ભાવ ભર. ૯

શ્રી પાલેચંદ હીરાચંદ "સાહિત્યચંદ" —માલેગામ

જૈન ધર્મ પ્રકાશની સેવા અને શુભેચ્છા

(યોધવજી સંદેશી કહેજો શ્યામને—એ રાગ.)

નવા વરસમાં નવલું જીવન ગાળજો, જે જીવનથી સર્વે સુખ સંધાય જો;
 અંતરનાં પરિતાપો સર્વે છેદાને, સાચા સુખના લેખે રડા દહાવ જો. નવાં ૧
 સાચી ભક્તિ દેવ ગુરુ ને. ધર્મમાં, વધજો તેનો સર્વાંગી શુભ વિકાસ જો;
 જોનો જાણો આ અમૃત્ય તત્ત્વને, પામે તેથી સ્વાત્મતણા પ્રકાશ જો. નવાં ૨
 'પ્રકાશ'ની સેવાનું મૂલ શું કહું ? કહેતાં કહેતાં ઉર સાગર ઉભરાય જો;
 ગણપતની નિર્ઝરતી જ્યોત્સ્નિકા, અંતરના ભ્રાંડ દારે જલ અથડાય જો. નવાં ૩
 'સાહિબ વાડીના કુસમે' શોભતા, રંગે તેમાં વિધવિધ પાડી ભાત જો;
 સુરભિરૂપ શૈલી જે અંતરને હરે, વિકસાવતી આ વાડીને વિખ્યાત જો. નવાં ૪
 ઉભત ને ઓદાયું જીવન ગાળવા, આપી 'ગીતા' અનુભવગમ્ય ગણાય જો;
 'કર્મપાદ' ને 'જ્ઞાન'તણા બંદો ભર્યા, છુદ્ધિનો સુદૃઢ વિકાસ સંધાય જો. નવાં ૫
 'પ્રજ્ઞાસેવાની ભૂમિકા'એ પાઠવ્યા, આધ્યાત્મિકભાવે જ્ઞાન-કર્મનાં દાન જો;
 વાણીની વિમળતા સર્વે સાચવી, સંત કૃતિને આપ્યાં છે બહુમાન જો. નવાં ૬
 કૃતિ સંદર સદ્ગુરુઓની શોભતી, સુભગ શીતળ ને યોધિથીજકરૂં જો;
 વ્યવહાર ને નિશ્ચયનો સંગમ જ્યાં થતો, તારકભાવે તરતી નૌકા અરૂપ જો. નવાં ૭
 'વ્યવહાર કોશલ્ય'માં ભરેલા સત્ત્વને, હિતશુદ્ધિથી જાણું જો કોઈ આજ જો;
 ખરું બનાવે સ્વર્ગ આ સંસારને, પામે તેથી ભૌતિક સુખ અપાર જો. નવાં ૮
 'પ્રોફેસર' કૃતિને નિરખું તેહથી, લાગે તેમાં ગમ્ય અગમ્ય ભાવ જો;
 ભ્રાંડ દોહન શાસ્ત્રોનાં તેમાં ભર્યાં, જૈન ધર્મના વિશ્વવંશ આ દાવ જો. નવાં ૯
 તંત્રીનોધિ શોભે સુહાગન લેખિની, શોધક બોધક ગ્રામક એતું નર જો;
 હેત હેથાનાં દાખવતી ને વિનવતી, 'પ્રકાશ' પાને થાળ ભરી ભરપૂર જો. નવાં ૧૦
 વિદ્યાવિલાસી સંજ્ઞાનોના લેખથી, શ્રદ્ધાનાં જ્યાં પ્રગટ્યા છે અંકૂર જો;
 કાળ્યો ને સંવાદો નવ રસથી ઝરે, ચારિત્રોનાં પાત્રો જન્મમશહૂર જો. નવાં ૧૧
 પ્રજ્ઞોત્તરના અભાસી એમ ચિન્તવે, શ્રાદ્ધવર્ષ(કુવરજીભાઈ)ની સ્મૃતિ તાજી થાય જો;
 શિર નમે છે એ નામે આજે ખરે! અંતરદારે ગુન્ગરવ સંભળાય જો. નવાં ૧૨
 જૈન ધર્મની સાચી વાગે વાંસળી, પૂરો તેમાં જ્ઞાન-ક્રિયાના સૂર જો;
 એકાંત ન્યાયે માને જગના માનવી, ન માને લાં જોનોનાં સુપૂત જો. નવાં ૧૩
 માતૃભૂમિને નંદનવન સમ રાખવા, જોનોએ આપ્યો છે બહુ ભોગ જો;
 તેના પુત્રો આજે ઉદાસીન ના રહે, સ્વરાજ્યનો સામે મળ્યો શુભ યોગ જો. નવાં ૧૪
 મતભેદના વાઘા સર્વે ભૂલીને, પૂર્વમંદને રાખી સદાય દૂર જો;
 હડંબે હકતર આ સામાજિક નાવનું, "પ્રકાશ"ની છે એ હમ્મણ ભરપૂર જો. નવાં ૧૫
 સંપ સસના સર્વે બનજો સારથી, પરીપકારે વહજો સેવા પૂર જો;
 "જૈન ધર્મ સભાની"ની મંગળ યાચના, નવા વરસમાં કરજો એ સંપૂર્ણ જો. નવાં ૧૬

મગનલાલ ચોતીચંદ શાહ-વહવાણ કેમ્પ.

શ્રી ગૌતમસ્વામીના વિલાપ

ઢાહા

પ્રભુ વીર પધારીયા, પાવાપુરી મોઝાર;
હરિતપાળની છજી સલાએ, અનેક મુનિ પરિવાર...૧
પુન્યપાપ ફળ ઉચ્ચરે, ઉત્તરાધ્યયન રચાય;
અંતકાળે વિપ્ર બોધવા, ઇન્દ્રભૂતિ મોકલાય...૨
પુન્યરાય સ્વપ્ન કહે, ભરમરાશિ સંક્રમાય;
ઇન્દ્ર વિનવે ક્ષણુ ગિરાન્ને, વીર કહે એ નવ થાય...૩

અંતરે

(દેશી-આવો આવો દેવ ! મારા સુના, સુના દાર ! મારા આગળા સુના—એ રામ).

તારો ! તારો વીર ! મારી નૈયાના આધાર !.....મને પાર ઉતારો
તુમ વિયોગે પ્રભુજી પ્યારા, ગૌતમ વિનવે આજ.....મને પાર ઉતારો
યોગાસને કર્મ અપાવી, જ્ઞાનપ્રકાશ છુટાવો;

જ્ઞાતનંદન શિવ સિદ્ધાન્વા, જગ અધાર છવાયો...મને ૧

શી જગદળતી કેવળ ન્યેતિ ? આસો અમાસે જાય;

સુરનર શોકે દીપક કરતા, તે દિવાળી સોલાવ...મને ૨

રૂમજુમ કરતા દેવવિમાનો, જે આકાશે ગાળે;

વળતા સ્વામી ગણુપતિ પૂછે, સુર આવ્યા કિણુ કાળે ?...મને ૩

ભવિજનતારક સત્ય દયામય, કુમતિ ટાળનહાર;

વર્ણમાન વિભુ મોક્ષે પધાર્યા, (અમ) આન્માને અવસર...મને ૪

સાંકળીને મુરછા એ પામે, દડદડ અંધારુ વહાવે;

હે પ્રભુ ! હું છડે ન જાલત, શિવ ન સાંકડું થાત...મને ૫

વીર વીર કહી વિલાપે, કેને પૂછું પ્રશ્ન ભદ્રંત ?

કાણુ બોલાવે ગુણી ગાયમ ! કિણુ પાસે રહું સંત...મને ૬

રે ! નિરાળી તવ કાવ ન જાણ્યો, શ્રુત ઉપયોગ ન આણ્યો !

રાગરીસના જગથી સહુ ! મન વૈરાગે ધણું...મને ૭

નૂતન વર્ષ નવ પ્રભાતે, ગૌતમ કેવળ પાવે;

જગના છત્રો હર્ષે મહાલે, સુર ઉત્સવમાં આવે...મને ૮

બારે વર્ષે વીર ગૌતમ મળતાં, શાશ્વત સુખમાં હહેરે;

શાસન અંદ્ર સોહે જગમાં, હર્ષે ધરોધર પ્રેરે...મને ૯

સુનિશ્ચી અંદ્રપ્રભાવિજયજી મહારાજ

૧ વિલાપ કરતાં.

(૪)

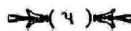
નૂતન વર્ષ

શ્રીયુત જીવરાજભાઈ ઝોધવજી દાશી

વિક્રમ સંવત ૨૦૦૬ ના નૂતન મંગળમય પ્રભાતે “ શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ ” પાંસઠ વર્ષની વય જ્યતીત કરી છાસઠમા વર્ષમાં પ્રવેશ કરે છે. માસિકતું આવું લાંબું આયુષ્ય એક અહોભાગ્ય છે. તેતું મોટું માન સ્વર્ગસ્થ કુંવરજીભાઈને ઘટે છે. તેમનો સ્થૂલદેહ વિલય પામ્યા છતાં તેમનો અમર આત્મા માસિકને તથા આ સંસ્થાને પ્રાણ પૂરી રહ્યો છે. મહારાષ્ટ્રીઓ કહે છે કે-શુજરાતીઓ વેપાર અને પૈસામાં મશગૂલ રહે છે, સાહિત્યસેવા ગહુ ઓછી કરે છે. જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાએ કરેલ સાહિત્ય સેવા અને સતત પ્રગતિ પામતું શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ તેઓના આ આશ્લેષને અચાર્ય કરાવે છે.

અતીત થતાં વર્ષ ઉપર દષ્ટિપાત કરતાં રાજકીય, સામાજિક, આર્થિક અને ધાર્મિક ક્ષેત્રોમાં થયેલાં અનેક પરિવર્તનો દષ્ટિગોચર થાય છે. છેલ્લી મહાન લડાઇ પછી આંતરરાષ્ટ્રીય ક્ષેત્રમાં એકતા, શાંતિ કે સમતુલા થયેલ નથી. અમેરિકા, ઇંગ્લેંડ અને રશિયા જેવા મહારાજ્યો સામસામી ધુરંધુરકી કરે છે. અમેરિકા કે ઇંગ્લેંડ જે કરવા માગે છે તેમાં રશિયા કાયમ આડખીલી ઊભી કરે છે. અમેરિકા પોતાની સંપત્તિ અને યુદ્ધસરંજામ ઉપર મુસ્તાકીન રહેવા માગે છે. તેની પાસે અઢળક દ્રવ્ય, વિજ્ઞાન અને મહાન ઉદ્યોગો છે, પોતાના દ્રવ્ય અને ઉદ્યોગોથી અમેરિકા આખા જગત ઉપર સરસાઇ લોગવવા માગે છે. પોતાની પાસે અણુબોમ્બ જેવા વિનાશક યુદ્ધ સાધનો છે, તેથી આખા જગતને ડરાવે છે. પણ રશિયા પોતાના દેશમાં લોખંડી દીવાલ પછવાડે જગત ન બાણે તેમ યુદ્ધના સાધનો વધાર્યે જ નાથ છે. હાલમાં જ જગતને બાણવા મળેલ છે કે તેની પાસે પણ અણુબોમ્બો છે. જગતના વિનાશને માટે નહીં, પણ કલ્યાણ માટે વિજ્ઞાનનો ઉપયોગ કરવાનો અને અણુશક્તિનું નિયંત્રણ કરવાનો રશિયાએ જગતના મહાન રાજ્યોને આહ્વાન કરેલ છે, પણ હજુ તેના ઉપર વિશ્વાસ રાખવા અમેરિકા ના પાડે છે, અને વધુ ઘાતક અણુબોમ્બો બનાવી રશિયા જેવા રાજ્યને ડરાવી જગતમાં પોતે શાંતિ સ્થાપી શકશે એવો પ્રચાર કરે છે. જગતમાં શાંતિ સ્થાપવાનો આ માર્ગ નથી, વૈરવૃત્તિથી વૈર વધે છે. અહિંસાની ભાવનાથી જ વૈરનો ત્યાગ થાય છે એવો શ્રી મહાવીર પ્રભુનો તથા મહાન પયગંબરો અને મહાત્માજી જેવાઓનો જગતને સંદેશ છે. નૂતન વર્ષમાં જગતના મહારાજ્યો આ સંદેશને ઝીલે અને તે પ્રમાણેની ભાવના રાખે, એવી પ્રભુ પાસે આપણી પ્રાર્થના છે.

વ્યતીત થયેલા વર્ષમાં ભારતવર્ષ-ઈંડીયામાં પણ અનેક પરિવર્તનો થયા છે. વડોદરા, કેલ્હાપુર જેવા મોટા મોટા રાજ્યોતું ભારત સાથે વિલીનીકરણ થયેલ છે, શુજરાત અને મહારાષ્ટ્રના તમામ રાજ્યો મુંબઈ ઇલાકામાં ભળી ગયા છે. રજપૂતાના ઉદેપુર, જોધપુર, જયપુર જેવા મોટા રાજ્યો અને ઘીબા તમામ ત્યાંના

રાજ્યોનો સંઘ થયો છે. રાજ્યોએ પોતાની સર્વ સત્તા સંઘને આપી દીધી છે. તે પ્રમાણે ઉત્તર હિંદુસ્તાનના પૂર્વ ભાગના રાજ્યો પણ હિંદુસ્તાન સાથે ભળી ગયા છે. દક્ષિણના મોટા રાજ્યોએ એકમ કર્યા છે, અને પોતાની સર્વભોમ સત્તા છોડી દીધી છે. સૌરાષ્ટ્રમાં તો વર્ષ પહેલાં જ એકમ થયેલ છે. હૈદરાબાદ જેવું મોટું રાજ્ય પણ હિંદ સરકારની દેખરેખ અને અંકુશમાં આવી ગયું છે. ટૂંકમાં હિંદુસ્તાનના તમામ દેશી રાજ્યો હિંદ સરકારના સીધા કે આડકતરા ભાગ બન્યા છે. કાશ્મીરનો સવાલ હજી બિલ છે પાકિસ્તાન કાશ્મીર ઉપર પોતાની સત્તા સ્થાપવાનો પૂર્ણ પ્રયાસ કરે છે. અને બળથી પોતાની સત્તા સ્થાપવા સુધીની ધમકી આપે છે. આપણે ઇચ્છીએ કે નૂતન વર્ષમાં કાશ્મીરના સવાલનો પણ શાંતિભર્યો ઉકેલ આવી જશે અને હિંદુસ્તાનમાં એક અશાંતિનું કારણ દૂર થશે.

જગતના આર્થિક ક્ષેત્રમાં સર્વત્ર અશાંતિ અને અધાધુધી પ્રવર્તે છે. છેલ્લી મોટી લડાઈમાં પુષ્કળ નાણું અમેરિકામાં એકઠું થયું છે. તે નાણાના બળથી મોટા મોટા ઉદ્યોગો ત્યાં સ્થાપિત થયા છે અને વિકાસ પામ્યા છે. બીજા દેશોમાં નાણાની લીડ છે. અમેરિકા બીજા દેશોને આર્થિક મદદ કરવા માગે છે, પણ જગતમાં આયાત નિકાસની સમતુલા સચવાતી નથી, પરિણામે બધા દેશો અમેરિકાના દેવાદાર બન્યા છે. નાણાનો સવાલ ઉકેલવા હાલમાં જ ઇંગ્લેંડે પોતાના ચલણ પાર્લિડને ડીવેલ્યુ કરેલ છે, એટલે અમેરિકાના ચલણ ડોલરના પ્રમાણમાં પાર્લિડની કિંમત ઓછી કરેલ છે-લગભગ ત્રીશ ટકા ઓછી કરેલ છે. બીજા ઘણા દેશોએ પણ નાણામાં સમતુલા સાચવવા પોતાના ચલણની કિંમત ઓછી કરેલ છે. હિંદે પણ રૂપિયાની કિંમત ઓછી કરેલ છે. આ પ્રમાણે ચલણમાં ઓછી કિંમત થવાથી વ્યાપારી જગતમાં મોટો બિહાપોહ બાગ્યો છે. પરિણામ શું આવશે તેના વિચારમાં મોટા મોટા અર્થશાસ્ત્રીઓ પડી ગયા છે. ટૂંકમાં જગતમાં વ્યાપારમાં પણ ઘણી અશાંતિ છે.

જગતભરમાં આર્થિક કટોકટી બગવાથી અને કુળાવો-કૃત્રિમ નાણાનો વધારો થવાથી જીવનની દરેક વસ્તુના ઊભાવ ત્રણ ત્રણ ચાર ચારગણા વધી ગયા છે. તેનો ખરો મારો મધ્યમ વર્ગના માણસો ઉપર છે, તેઓની પેદાશ વધી નથી અને ખર્ચા ઘણા વધી ગયા છે. આપણા જૈનસમાજમાં મોટો ભાગ મધ્યમ વર્ગનો અને ગરીબ વર્ગનો છે. લડાઈને લીધે થોડા થોડા માણસો તવંગર બન્યા છે તેથી સમાજ બાંહે કે તવંગર થયો છે એવો આભાસ થાય છે, પણ વસ્તુતઃ તપાસતા આર્થિક દૃષ્ટિએ આપણો સમાજ નિર્બળ બનતો બદલે છે. આવી મોંઘવારી લાંબી ચાલશે તો આપણા સમાજની કેવી શોચનીય સ્થિતિ થશે તેની કલ્પના કરતા દુઃખ થાય છે.

આવી આર્થિક કટોકટીના કારણે જગતમાં જૂદા જૂદા વાદો-વિચારો ઊભા

થયા છે. મૂડીવાદ, સમાજવાદ. સામ્યવાદ: આર્થિક સ્થિતિનો લાભ લઈ સામ્યવાદ લોકોને પોતા તરફ આકર્ષે છે. જે જે દેશોમાં મૂડીવાદના કારણથી લોકોમાં અશાંતિ છે ત્યાં ત્યાં સામ્યવાદનો પગપેસારો સહેલાઈથી થાય છે. ચીન દેશ, પ્રલંબદેશ વિગેરેમાં સામ્યવાદે ઘણું જોર કરેલ છે. ચીન દેશ તો ઘણાખરો સામ્યવાદીઓએ કળજે કર્યો છે. હિંદમાં પણ સામ્યવાદ જોર પકડતો જાય છે. જો મૂડીવાદીઓ નહિ સમજે, કાળા જાનરો કરતા નહિ અટકે તો હિંદની ગરીબાઈ જોતાં સામ્યવાદ સહેલાઈથી હિંદમાં પોતાનું સામ્રાજ્ય સ્થાપશે એવો ભય છે. આપણે આશા રાખશું કે નૂતન વર્ષમાં મૂડીવાદ અને સામ્યવાદ પોતાની મર્યાદા સમજશે અને સ્વાર્થનો ભોગ આપી હિંદમાં અશાંતિ થતી અટકાવશે.

ગયા વર્ષમાં આપણા જૈન જગતને સ્પર્શે એવી બે ત્રણ ઘટનાઓ બનેલ છે. મુંબઈ સરકારે બહાર દ્રેસ્તના ધર્માદાના નાણાંનો દુર્વ્યય અટકાવવા અને તેના ઉપર અંકુશ મુકવા જરૂરીસ તેંડુલકરના પ્રમુખપણા નીચે એક કમિટી નીમી હતી. સદરહુ કમિટીએ ઘણા જૂઠા જૂઠા ધર્માદા દ્રેસ્તના વહીવટ કરનારાઓ અને તેમાં રસ લેનારાઓની જૂઠાણીઓ એકઠી કરી હતી. આ કમિટીની તપાસ દરમ્યાન આપણો દેવદ્રવ્યનો સવાલ ઊભો થયો હતો, અને તેના વિચારમાં મોટો ઊઠાપોહ થયો હતો. જૂઠા વિચારના ગુહસ્થો એવા વિચારના હતા કે દેવદ્રવ્યનો મંદિરો અને પ્રતિમાના ખર્ચ સિવાય બીજા કોઈ બાબતમાં ઉપયોગ થઈ શકે નહિ. નવા વિચારના માણસો એવા વિચારના હતા કે દેવદ્રવ્યનો ઉપયોગ બીજા જ્ઞાન જેવા ખાતામાં પણ થઈ શકે. કેટલાક તો એટલે સુધી આગળ વધીને કહેતા હતા કે દેવદ્રવ્ય જે એકઠું થયેલ હોય કે એકઠું થાય તેનો ઉપયોગ વ્યાવહારિક કેળવણીમાં કેમ ન થઈ શકે? તેંડુલકર કમિટીની તપાસમાં બીજા વાંધો એવો ઉઠાવવામાં આવતો હતો કે સરકાર આવા નાણાં ઉપર કાંઈ અંકુશ મૂકી શકે નહિ, તેનો વહીવટ ચાલે તેમાં હસ્તક્ષેપ કરી શકે નહિ કે સરકારી માણસ નીમી તે વહીવટ પોતાના હસ્તક લઈ શકે નહિ. આ કમિટી સામે જૈન સંઘે મોટો વાંધો ઉઠાવ્યો હતો. તેંડુલકર કમિટીએ પોતાનો રિપોર્ટ સરકારમાં રજૂ કરેલ છે. તે ઉપર તથા બીજા બહાર મત ઉપર લક્ષ્ય રાખી મુંબઈ સરકારે ધારાસભામાં બીજા રજૂ કર્યું છે. તેમાં કેટલીક ચર્ચા થયા પછી તે બીજા સીલિકટ કમિટીને વિચારણા માટે સોંપાયેલ છે. તેનું પરિણામ જે આવે તે જોવાનું રહે છે.

સરકારમાં આપણી ફરિયાદ નોંધાયવી અને સરકારના વિચારમાં પરિવર્તન કરાવવું તે એક સવાલ છે. પણ તે સાથે જૈન સમાજે પણ દેવદ્રવ્યનો સવાલ જૂઠી જૂઠી દૃષ્ટિએ તપાસવાનો રહે છે અને દેશકાળને અનુકૂળ રહી દેવદ્રવ્યનો વ્યય ધર્મ અને સમાજના કલ્યાણ માટે કેમ થઈ શકે તેનો નિર્ણય કરવાની જરૂર છે. સંઘની જૂઠી જૂઠી આગેવાન વ્યક્તિઓએ પૂર્વચંદો છોડી દઈ એકત્ર

મળી આ સવાલનો ઉકેલ લાવવાની પૂર્ણ જરૂર છે. આપણે સરકાર પાસે ફરિયાદો નોંધાવવા એકઠા થઈએ છીએ પણ સવાલનો સંતોષકારક ઉકેલ લાવવા કંઈ પ્રયાસ કરતા જોવામાં આવતા નથી. હજી એક ક્ષેત્રમાં જ આપણું દ્રવ્ય ખર્ચવા આપણને ઉપદેશ આપવામાં આવે છે. શ્રાવક-શ્રાવિકા કે જ્ઞાન જેવા અન્ય ક્ષેત્રો જે સીદ્ધાંત છે તેની સંભાળ લેવા કે દાનનો પ્રવાહ તે બાજુ વાળવા આપણને ઉપદેશ આપવામાં આવતો નથી, તે ઉપદેશ આપવામાં પણ અશુભ કર્મ બંધાય છે એવી માન્યતા જોવામાં આવે છે. નૂતન વર્ષમાં આપણા અગ્રણીઓ એકઠા મળી આ સવાલનો સંતોષકારક નિર્ણય કરે એવી પ્રભુ પાસે પ્રાર્થના છે.

વ્યતીત થયેલા વર્ષમાં આપણા તીર્થોના રક્ષણ અને હક્કનું નિરાકરણ મોટે ભાગે થઈ ગયેલ છે. શ્રી શત્રુંજય તીર્થનો સવાલ ગયે વર્ષે સોરાષ્ટ્ર સરકારે ઉકેલી આપ્યો હતો. આ વર્ષમાં શ્રી ગિરનારજી તીર્થનો સવાલ પણ ઉકેલી ગયો છે. આબજીનો સવાલ પણ બિલો રહ્યો નથી. શ્રી આણંદજી કંદ્યાણજીની પેલી અને તેના પ્રમુખ શેઠશ્રી કસ્તુરભાઈની અવિરત મહેનત અને કુનેહથી તીર્થોના સવાલોનું નિરાકરણ થઈ ગયેલ છે, જે આપણને મન આનંદનો વિષય છે. યાત્રાળુઓ હવે સુખશાંતિથી તીર્થોની યાત્રાઓ કરી પોતાને પવિત્ર કરી શકશે.

શેઠશ્રી કસ્તુરભાઈને અમદાવાદના સંઘે અને સુબંધના આગેવાન ગૃહસ્થોએ ભવ્ય મેળાવડા કરી અભિનંદન આપેલ છે. શેઠશ્રી કસ્તુરભાઈ-જેઓ એક વિચક્ષણ રાજદારી પુરુષ છે, જેમણે પરિવર્તન પામતા દેશકાળનો અનુભવ કર્યો છે, આપણા જૈન ધર્મનું રાષ્ટ્રમાં કયું સ્થાન છે અને કેવું સ્થાન હોવું જોઈએ તેનો અભ્યાસ કર્યો છે.-તેમણે બંને મેળાવડામાં જે વચનો ઉચ્ચાર્યા છે તે દરેક જૈન ભાઈએ સમજવા અને વિચારવા જેવા છે. જૈન સંસ્કૃતિ અને જૈનધર્મ સાચવવા અને જગતને તેનો સંદેશ આપવા આપણું શુભ કર્તવ્ય છે તે તેઓશ્રીએ સમજાવેલ છે. આપણી ધર્મકરણી પ્રત્યેક જૈન વ્યક્તિને માટે આવશ્યક છે: પણ જગતને પ્રભુનો અહિંસા, અપરિચ્છેદ, પ્રભુચર્ય, સંયમનો સંદેશ પહોંચાડવા માટે તો આપણામાં ઉદારભાવના જોઈએ. સાંપ્રદાયિક સંકુચિતતા છોડી દેવી જોઈએ, આપણા જૂના ભવ્ય તીર્થોની પવિત્રતા અને સુંદરતા પ્રસિદ્ધ કરવી જોઈએ, આપણા જ્ઞાનભંડારો ખુલ્લા મૂકવા જોઈએ, આપણી જૈન સંસ્કૃતિથી જગતને વાકેફ કરવા આપણા સાંધુ મહારાજો અને વિદ્વાન ગૃહસ્થોએ ભગીરથ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. તેવો વિદ્વાન વર્ગ બિલો કરવા સાધનો એકત્રિત કરવા જોઈએ. આ કાળમાં તર્કની ભાષામાં અભ્યાસ કે લખાણોને સ્થાન નથી. વિજ્ઞાનની ભાષામાં સમજાવવાની જરૂર છે માટે વિજ્ઞાન સાથે આપણા તત્ત્વો સમજાવી શકે એવો વિદ્વાન વર્ગ બિલો થવો જોઈએ. શેઠશ્રી કસ્તુરભાઈનું આ કથન સમર્થાયિત અને ચર્ચાર્થ છે. દરેક સમજી જૈને વિચારવા જેવું છે.

શેઠશ્રી કસ્તુરભાઈએ સુબંધના તેઓશ્રીના માનપત્રના જવાબમાં જૈન ધર્મ

અંક ૧ લો]

નવન વર્ષ

૯

અને જૈન સંસ્કૃતિને સાચવવા તથા વિકસાવવા, આપણા તીર્થોની રક્ષા તથા મરામત કરવા, આપણા જ્ઞાનજ્ઞાનકારોની સંભાળ અને ઉપયોગિતા સાધવા જે વચનો કહ્યા છે તે દરેક જૈને ધ્યાનમાં રાખવા જેવા છે: તેઓશ્રી કહે છે કે:—

જૈન ગ્રંથજ્ઞાનકારોમાં જૈન ધર્મના અતિ મહાન સિદ્ધાંતો અને ભાવનાઓ વ્યક્ત થયેલાં છે, પરંતુ દુર્ભાગ્યે જૈન મુનિઓ અને ગૃહ્યાગાંધ્યા અભ્યાસીઓ સિવાય કોઈ એનો ઉપયોગ કરતું નથી. જૈન અને જૈનેતરોને એનો લાભ મળે એવી વ્યવસ્થા જૈન સમાજે કરવી જોઈએ. અને સર્વ પુસ્તકોને વ્યવસ્થિત રાખવાના ઉપાયો યોજવા જોઈએ. જૈનોની અનેક પાત્રીઓ છતાં અનેક અંગવાતો સામે જૈન ધર્મ તેના ઉચ્ચ સિદ્ધાંતો અને ભાવનાઓવડે આજે ટકી રહ્યો છે. દુનિયામાં અલૌકિક ગુણોના જૈન મંદિરો અને તીર્થસ્થાનોનો આજે દુરુપયોગ થઈ રહ્યો છે, તે દુઃખની વાત છે. જીર્ણોદ્ધાર માટે નજીવી રકમ આપનારને પણ તેના તકલી કાતરાવવાનો કીર્તિલોભ છે.

જગતને માર્ગદર્શન આપતાં જૈન ધર્મ, સંસ્કૃતિ, દર્શન અને તત્ત્વજ્ઞાનને વિકસાવવાના જૈન સમાજે પગલાં લેવાં જોઈએ. શેકશ્રી કહે છે તે હકીકત અક્ષરશઃ ખરી છે. આપણા જ્ઞાનજ્ઞાનકારોમાં પૂરાયેલ ગ્રંથોમાં અમૂલ્ય જ્ઞાન સમાયેલ છે. થોડા મુનિ મહારાજો તે અમૂલ્ય જ્ઞાનને ગઢાર જગત સમક્ષ મૂકવા જે અવિરત પ્રયાસ કરે છે તે માટે આપણે તેઓશ્રીના રૂણી છીએ. ગૃહસ્થો તો ગૃહ્યાગાંધ્યા જ આ કામમાં રસ લેતા જેવામાં આવે છે. આપણા સમાજ વ્યાપારી માનસનો હોવાથી તેને જેટલી લક્ષ્મી પ્રિય છે તેટલી વિદ્યા પ્રિય નથી, તેમ આપણામાં વિદ્વાન સંસ્કારી માણસોની કિંમત ઓછી છે. જો જૈન પૂરાતની સંસ્કૃતિ સાચવવી હોય તો આવો વિદ્વાન સંસ્કારી વર્ગ ઊભો કરવા પૂરતા પ્રયાસ કરવા જોઈએ. તેવા કેંદ્રો સ્થાપવા જોઈએ, તેમાં જોઈએ તેટલું દ્રવ્ય વાપરવા પાછી પાની કરવી ન જોઈએ. દેશ-પરદેશમાં અવલોકન અને અભ્યાસ માટે લાયક માણસોને મોકલવા જોઈએ અને તેઓને ભવિષ્યમાં પણ સમાજમાં સારું સ્થાન આપવું જોઈએ. મહારાષ્ટ્રીઓએ સર્વ ઔદ્યોગિક સાધારણી સ્થાપી જેવા દેશલક્ષ્મી અને વિદ્વાનો ઊભા કર્યા તે લાઈન ઉપર કામ લેવું જોઈએ. એક ઘીજી સૂચના પણ કરવાનું મન થાય છે. શ્રી પૂરણચંદ્રજી નહાર જેવા ગર્ભશ્રીમંત ગૃહસ્થ જૈન ધર્મ અને જૈન સંસ્કૃતિ માટે પોતાના જીવનનો મોટો ભાગ અર્પણ કર્યો એવો ધર્મ અને સંસ્કૃતિ માટે પોતાના જીવનનો ભાગ અર્પણ કરનાર આપણા અમદાવાદના શેડીઆ કુટુંબના કોઈ સદ્ગૃહસ્થ શું તૈયાર ન થઈ શકે ?

કાગળો અને છપાઈની છેલ્લા ચાર પાંચ વર્ષની સખત મોંઘવારીનો કારણે સભાનું નવું પ્રકાશનનું કામ ગ્રંથ રાખવું પડ્યું છે. હવે પણ મોંઘવારી ઓછી

થયેલ નથી, ટૂંકા સમયમાં યોછી થવા સંભવ જણાતો નથી, એટલે મોંઘવારી હોવા છતાં નવું પ્રકાશન શરૂ કરવાની વિચારણા ચાલે છે.

જૈન ધર્મ પ્રકાશનો ખર્ચ તો ગયા વર્ષ કરતાં કાંઇ યોછો થયો નથી. એક એક કોપીના ચાર ચાર રૂપિયા લગભગ પડે છે. વ્યતીત થયેલા વર્ષમાં માસિકની સહાયમાં પણ નજીવી રકમ આવેલ છે. એટલે બીજી રીતે સહાય ન મળે તો અણછૂટકે લવાજમ વધારવાની જરૂર પડશે.

છેલ્લા આસો માસના અંકમાં વાર્ષિક લેખકોની અનુક્રમણિકા આપવામાં આવેલ છે. તે જોતાં જણાશે કે પદ્ય લેખકોમાં સુનિરાજ શ્રી વિનયવિજયજી, આચાર્યશ્રી વિજયપદ્મસૂરિજી, સુનિરાજશ્રી ધુરંધરવિજયજી, સુનિશ્રી દેવેન્દ્રસાગરજી, આચાર્ય શ્રી વિજયલલિતસૂરિજી, શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ, શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ, શ્રીરાજમલ ભંડારી, શાહ અમરચંદ માવજી, ડૉ. ભગવાનદાસ મનઃસુખભાઈ મહેતા, શ્રી શુભાણચંદ જલ્દભાઈ વિગેરે નામો જોવામાં આવે છે. ગદ્ય લેખકોમાં આ. શ્રી. વિજયકસ્તૂરસૂરિજી, સુનિરાજ શ્રી ધુરંધરવિજયજી, શ્રી હીરાલાલ ર. કાપડીયા, શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ, શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોકસી, પંડિત લાલચંદ, શ્રી અગરચંદજી નાહટા, સુનિરાજ શ્રી ન્યાયવિજયજી ત્રિપુડી, શ્રી દીપચંદ જી. શાહ વિગેરે નામો જોવામાં આવે છે. અમે પણ યથાશક્તિ તબીયત ભરાવર ન હોવા છતાં સાહિત્યસેવામાં ફાળો આપ્યો છે. કૌલેજોમાં અને યુનિવર્સિટીમાં ઉચ્ચ અભ્યાસ કરનાર અને માનવંત ડીગ્રી ધરાવતા વિદ્વાનોને સારા લેખો લખી મોકલવા અમારી સતત માગણી છતાં તેમાં કાંઈ સફળતા મળેલ નથી. અમે આશા રાખીએ કે તેઓ થોડો સમય કાઢી આવા જ્ઞાનપ્રચારના કામમાં યથાશક્તિ ફાળો આપશે. અમારા જૂના લેખકો પ્રત્યે અમારી વિશ્વસિ જાણી જ છે. તેઓ માસિકને પોતાના વિદ્વાતાભ્યાસ લેખોથી જે રીતે સમૃદ્ધ કરે છે તે માટે માસિક તેઓનું જાણી છે.

જગતમાં સર્વત્ર અશાંતિ વર્તે છે, મોંઘવારી અને તેને પરિણામે ભૂખમરો પણ અસહ્ય થતો જાય છે. આ અશાંતિમાંથી ભચવાનો એક જ માર્ગ છે, જે માર્ગ શ્રી મહાવીરપ્રભુ જેવા તીર્થંકરોએ અને મહામાજી જેવા રાજનીતિજ્ઞોએ બતાવ્યો છે. સર્વ જીવો પ્રત્યે સમભાવ અને સંતોષવૃત્તિ અર્થાત્ અહિંસા વૃત્તિ અને અપરિહંસાવ એ જ હાલના ભયંકર રોગમાંથી બચવાના સાચા ઉપાય છે.

વકાપ્રધાન પંડિત શ્રી જવાહીરલાલે થોડા જ દિવસ પહેલાં તેમની અમેરિકાની મુસાફરી દરમિયાન ભાષણમાં જણાવ્યું છે કે-જધા માનવીઓ સરખા છે, ઇશ્વરે બધાને જીવવાના સરખા હક્કો આપ્યા છે. દરેક માનવીને જીવવાનો, સ્વતંત્રતાનો અને સુખ પ્રાપ્ત કરવાનો સરખો હક્ક છે. તે નિયમ ઉપર બંધાયેલ રાજ્ય-બંધારણ જ કાયમ ટકી શકે છે. ભૌતિક સંપત્તિ ગમે તેટલી વધે પણ જો નીતિ અને ધર્મના નિયમો તેના પાયામાં ન હોય તો તે સમાજ કે રાષ્ટ્ર ચિરંસ્થાયી થઈ શકતું નથી.

જ્ઞ શાંતિ !

પાંચમાં પુરુષાર્થની પ્રધાનતા

(લેખક:—સુનિરાજ?ી ધુરંધરવિજયજી.)

કર્મ અને પુરુષાર્થ એ બેમાં કેાણુ પ્રબલ છે? એ એક એવો પ્રશ્ન છે કે જેનો એકપક્ષી ઉત્તર, ઉત્તર આપનારના હૃદયમાં પહોંચી ચિરંજીવ રહેતો નથી. તેમાં કારણુ એ છે કે બંને પોત-પોતાના કેન્દ્રમાં પૂરા બળવાળા છે, એટલે કોઈક વાર કર્મનું બળ વધી જાય છે તો કોઈ વાર પુરુષાર્થનું બળ વધી જાય છે. એ એક વાસ્તવ હકીકત છતાં એક રીતે પુરુષાર્થની પ્રધાનતા છે એ પણ સમજવા જેવી વાત છે. ઉત્પત્તિ અને અવનતિ, ઉદય કે અસ્ત, વિકાસ કે હ્રાસ કર્મનું સાર થાય છે. ભાગ્યવશ માણુસની ચડતીપડતી થાય છે વગેરે આપણે ઘણીવાર સાંભળીએ છીએ ને તે સર્વથા યોગ્ય છે એમ પણ ન કહેવાય. પણ બિર્ધગમન યા અધઃપતનમાં કર્મ કર્તા નથી.

વિશ્વમાં વિકાસના અને અધઃપાતના સાધનો સર્વ સ્થળે છે. કર્મ તે તે સાધનોનો સમાગમ કરાવીને ખાસી જાય છે-ફર રહે છે-જોડા કરે છે. કર્મ આત્માને નીસરણી પાસે લાવીને મૂકે છે. ચડવું ન ચડવું તે આત્માની સુનસપ્તી ઉપર છે. કર્મ જીવને ખાડાની નજીક લઈ જાય છે. ખાડામાં પડવું ન પડવું તે જીવની જેવી મરજી. કર્મ બળાત્કારે ચડાવતું નથી અને પાડતું પણ નથી.

ચડવા પડવાનું બળાબળ પણ કર્મથીન છે એમ માનીએ તો પણ તે બળાબળને ફેરવવાનું તો આત્માથીન છે. આત્માની ઇચ્છા વગર સાધનોનો ઉપયોગ થઈ શકતો નથી.

વિકારહેતૌ સતિ વિક્રયન્તે યેવાં ન ચેતાંસિ ત વ્વ ધીરાઃ ।

વિકારના કારણુ છતાં જેમનાં મન વિકારને પામતા નથી તે જ ધીર પુરુષો છે, તેમાં ધીર પુરુષોને કર્મવશ વિકારના સાધનો તો મળે છે, ને તે સાધનોનો ઉપયોગ કરવાનું પણ તેઓમાં પૂર્ણ બળ હોય છે પણ તેઓ પોતાના સામર્થ્યથી તેવા અભિલાષો થવા હેતા નથી. અભિલાષને કાબૂમાં રાખવાનું સામર્થ્ય કાંઈ કર્મથી આવતું નથી, તે તો આત્માની સ્વચંદ્ર શક્તિ છે.

ઉપરની હકીકતને માટે આપણે એક બે દષ્ટાન્ત જોઈએ.

એક પવિત્ર માણુસ છે. તે એવી સ્થિતિમાં રહે છે કે જે સ્થિતિ તેની પવિત્રતાને સુરક્ષિત રાખે છે. છતાં કર્મવશ કોઈ પ્રસંગે તે એવી સ્થિતિમાં આવી પડે છે કે સ્થિતિમાં તેની પવિત્રતાનું રક્ષણ થવું હઃશક્ય છે. એવી સ્થિતિમાં પણ આત્મબળવાળો માણુસ પોતાની પવિત્રતાને ગમે તે હોય સુરક્ષિત રાખી શકે છે. આવી સ્થિતિમાં જીવન ત્યાગ કરતાં સંતો અને સતીઓનાં વૃત્તાંતો આ જ વાતને પુષ્ટ કરે છે.

ળીજી બાલુ નિર્ભળ આત્માઓ સહજ પણ પ્રલોભનના સાધનો પ્રાપ્ત થતાં તેને વશ થઇને ઘણા કાળનું સાચવેલું પોતાનું પાવિત્ર્ય મલિન કરે છે.

સંયોગવશ પડી ગએલા સુનિઓ-મહાત્માઓ પણ આ તાર્ત્વિક દૃષ્ટિએ અધૂરા આત્મભળવાળા હતા એમ છાતી ઠોડીને કહી શકાય, તેમને લોભાવલી કર્મનો ઉદય હતો તેની ના નહિ પણ તે લોભાવલી કર્મ કરતાં પણ અતિ ભયંકર કર્મોને તે જ આત્માઓએ આત્મભળ વધતાં જોત-જોતામાં બાળીને ભસ્મ કરી નાખ્યા છે.

હીન પુરુષાર્થવાળા આત્માઓ વાત વાતમાં કર્મને ઓઠા તરીકે આંટા ધરે છે, ને એ રીતે પોતે જોતે જ પોતાના વિકાસને અવરોધી રાખે છે.

વહેલા કે મોડા પોતાના વિકાસને ઇચ્છનારે પુરુષાર્થ ફેરવ્યા સિવાય છૂટકો જ નથી.

આ જ સુક્ષ્મસ્થિતિ સ્વભાવ, કાળનો પરિપાક અને ભવિતવ્યતા પણ પોતા-પોતાની સ્થિતિ રચી રચી કરીને ખસી બાય છે. તે રચી થયેલી સ્થિતિને અનુસરવાનું આત્માના પોતાના પુરુષાર્થ ઉપર છે. જોટલે પોતાને થતી લાભહાનિ મારે અન્યને જવાબદાર ગણવાની રખેને કેઈ ભૂલ કરે. જ્યાં સુધી એ ભૂલ આ આત્મા ચાલુ રાખશે ત્યાં સુધી તે લાભ-હાનિના ચક્રમાંથી મુક્ત થવાનો નથી. અને જ્યારે એ સમજતો થશે કે મારા લાભહાનિ મારે આપીના છે ત્યારે તેનું તે ચક્ર છૂટી જશે.

પુરુષાર્થ-પ્રબલ પુરુષાર્થ એ પરમપદ પામવાનું પ્રથમ સાધન છે.

*નોટ—જૈન શાસ્ત્રમાં કાળ, નિયતિ, સ્વભાવ, કર્મ અને પુરુષાર્થને જગત-વ્યવસ્થાના પાંચ મુખ્ય કારણો ગણવામાં છે. મહારાજશ્રી ધુરન્ધરવિજયજીના આ લેખમાં પાંચમા પુરુષાર્થને આ પાંચ કારણોમાં મુખ્ય સ્થાન શા માટે મળતું જોઈએ તે બતાવેલ છે. આપણે ઘણીવાર આત્માની અનંત શક્તિને સમજ્યા વિના કર્મને પ્રધાનતા આપીએ છીએ. અમે અમારા કર્મવાદના લેખમાં આ સંબંધમાં ચોખવટ કરી છે. જુઓ શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ, પુસ્તક ૬૪, પા. ૨૩૬-૨૩૮. ત્રણી આ અંકમાં પ્રસિદ્ધ લેખક અને ચિંતક કાકા કલેલકરનો ‘યુગદર્શન’માં પ્રસિદ્ધ થયેલ પુનર્જન્મના લેખનો ઉપયોગી ભાગ આપવામાં આવ્યો છે. કર્મના કારણને વિશેષતા આપવાથી માણસમાં કેવું બૌદ્ધિક આગસ આવે છે, ન્યાય અને નીતિના ક્ષેત્રમાં કેટલી વિકૃતિ આવે છે વિગેરે હકીકતો આ લેખમાં સચોટ બતાવેલ છે, જે સુસ્ત વાંચકોએ વાંચવાની અને વિચારવાની અત્યંત જરૂર છે. (જી. એ.)

પુનર્જન્મની ઉપયોગિતા

[શ્રી 'યુગદર્શન' માસિકના પહેલા અંકમાં પુનર્જન્મની ઉપયોગિતા ઉપર એક મનનીય લેખ શ્રી કાકાસાહેબ કાલેલકરે લખ્યો છે. તેનો અગલનો ભાગ અહીં સાક્ષાર ઉદ્ધૃત કરવામાં આવ્યો છે. કર્મના નિયમને વચર સમજાયે જે અમરશ્યાન બંધનદારમાં આપવામાં આવે છે, તે સાથે આ લેખમાં આપણને ધણું જાણવાનું મળે છે.]

આપણા દેશના લોકોમાં પુનર્જન્મ ઉપરનો વિશ્વાસ એટલો બધો જાડો છે કે એ વિષે કાષ્ઠના મનમાં શંકા હોઇ જ શી રીતે શકે એમ લોકો પૂછે છે. પુનર્જન્મ છે જ એમ સિદ્ધ કરવા માટે આપણી પાસે પુરાવા નથી. પુનર્જન્મ નથી એમ પણ સિદ્ધ કરવું અઘરું છે. માણસને યત્નનું નિસ દર્શન થાય છે. જેટલા જન્મે છે તે બધા મરતા આવ્યા છે. એમાં એકે અપવાદ નથી એ અનુભવની વાત છે અને છતાં જીવન-સાતત્ય ઉપરની માણસની શ્રદ્ધા મોળી પડતી નથી.

જીવન-સાતત્ય વિષેની માણસની આ શ્રદ્ધાને કારણે જ એને પુનર્જન્મ ઉપર વિશ્વાસ રાખવાની ઇચ્છા થાય છે. પુનર્જન્મ હોવો જ જોઇએ. પુનર્જન્મની કલ્પના લઇને ચાલીએ તો જ આપણને એક વ્યવસ્થા અમરતા મળી શકશે એમ માણસને થાય છે. પુનર્જન્મની કલ્પનાને આધારે જ કાર્યકારણભાવ અને કર્મના સિદ્ધાન્ત આપણે સિદ્ધ કરી શકીએ છીએ. આ પણ એક સગવડ છે અને એક વાર પુનર્જન્મ ઉપર વિશ્વાસ ખેંચી ગયો એટલે બીજું કશું હોઇ જ ન શકે એમ માણસને લાગવા માંડે છે. સત્યની એક બાબત એ છે કે એથી વિરુદ્ધ વસ્તુ ગળે ઉતરી જ ન શકે inconceivability of the opposite.

એટલું તો ખરું જ કે જીવનને અંગેની

કેટલીક વસ્તુઓ પુનર્જન્મની કલ્પનાને આધારે જેમ બંધ થેસે છે તેમ બીજી રીતે બંધ નથી થેસતી. દુઃખમાં કહીએ તો પુનર્જન્મની કલ્પના આપણી મનોરમનાને બધી રીતે અનુકૂળ છે અને તેથી એ કલ્પના સ્વીકારતાં આપણને કરો જ વાંધો આવતો નથી.

આટલું લખ્યું એ ઉપરથી કોઇ એમ ન માને કે પુનર્જન્મ નથી એમ હું સિદ્ધ કરવાને તૈયાર થયો છું. મને પણ પુનર્જન્મ ઉપર વિશ્વાસ રાખવાની ટેવ છે. પુનર્જન્મ છે એમ માનીને ચાલવામાં જ હું માનું છું. પુનર્જન્મ હોઇ શકે એટલું તો મારું મન હંમેશા કબૂલ રાખે જ છે. પુનર્જન્મની કલ્પના તકને વિરોધી નથી. ઘણી રીતે અનુકૂળ છે એ હું સ્વીકારું છું અને તેથી આજે પુનર્જન્મ છે અથવા નથી એમાંથી એકે વસ્તુ હું સિદ્ધ કરવા માગતો નથી. પુનર્જન્મ હોઇ શકે છે એમ માનીને જ હું ચાલવા માનું છું. પુનર્જન્મ છે એમ માનવાથી આપણા જીવન ઉપર શી શી અસર થાય છે એટલું જ આજે મારે જાણું છે.

આત્મા છે અને તે અમર છે એ માન્યતા મુખ્ય છે. એમાંથી જ આપણે પુનર્જન્મની કલ્પના ઘટાવીએ છીએ. આત્મા છે અને શરીર મરતા છતાં એને માટે મરણ નથી એટલું સ્વીકાર્યા પછી પુનર્જન્મ ઉપર આવવું જ પડે છે.

આત્મા જ્યારે શરીર ધારણ કરે છે ત્યારે તે જીવાત્મા અને છે. અથવા એમ પણ કહી શકાય કે આત્મા જ્યારે જીવદશા પર આવે છે ત્યારે એને દેહ ધારણ કરવો પડે છે. જે દેહધારી થયો તેને મરણુ તો નથી. એ મરણુ ક્રમ શરીરને જ છે. શરીર સાથેની ઉદ્ધત રચિતને પણ મરણુ દશે પણ જીવને મરણુ નથી એટલું સ્વીકાર્યું પછી અને જિંદગી દરમિયાન મેળવેલું જ્ઞાન, ખેડેલા અનુભવો અને કળવેલા સંસ્કારો નષ્ટ થાય નહિ એવી શ્રદ્ધાને વશ થયા પછી પુનર્જન્મ ઉપર આવ્યા વગર છૂટકો જ નથી.

પુનર્જન્મ ઉપર વિશ્વાસ રાખવાથી જે વસ્તુ સહેલી થાય છે. જગતમાં જ્યાં ત્યાં અન્યાય છે એવો અનુભવ આપણને અકળાવે છે. મોટો વહેલો પણ ન્યાય મળવાનો જ છે એ વિશ્વાસને કંઈ અધાર મળતો નથી. એવે વખતે પુનર્જન્મની કલ્પના આપણને ઘણી મદદગાર નીવડી છે. આ ભવે જે ન અન્યું તે આવતે ભવે બનવાનું જ છે એમ મનને મનાવતાં મુશ્કેલી નથી આવતી.

મૃત્યુનો સામનો કરવામાં પણ પુનર્જન્મની કલ્પના અનેક રીતે મદદગાર થાય છે. બીજી બાજુ એ કલ્પના આપણને કાષ્ઠપણ રીતે નડતરે છે જ નહીં તેથી જ લોકો પુનર્જન્મ છે એ કલ્પનાને આટલી સહેલાઈથી અને આનુરાગી સ્વીકારી લે છે.

પુનર્જન્મની કલ્પના આપણને ક્યાં તો છે એ હવે આપણે જોઈશું.

x x x

એ તે વસ્તુનો કાર્યકારણભાવ સિદ્ધ કરવા માટે પુનર્જન્મની નિર્નિવાદ અને બિન-તોફ દલીલ હાથમાં આવ્યા પછી માણસ

ખીન્ન કારણો શોધવા બેસે જ શા માટે? આમ નશીબ અને પુનર્જન્મ(આમાં પૂર્વ-ભવ આવી જાય છે)ની દલીલ હાથમાં આવ્યા પછી લોકોમાં અસાધારણ બૌદ્ધિક આળસ્ય આવી જાય છે. જે માનસ-શાસ્ત્ર, ન્યાયશાસ્ત્ર, ધર્મશાસ્ત્ર બધાની જ પ્રગતિને રોકે છે અને એ ત્રણેમાં વિકૃતિ આણે છે. આમ નસીબ અને જન્માંતરની દલીલથી છુટ્ટી અને વિકૃત થયેલી છુદ્ધ બૌદ્ધિક પદાર્થવિજ્ઞાનશાસ્ત્રમાં પણ બુદ્ધી થઇ જાય છે અને સારી સારી શોધખોળ કરવાની તકો ધુમાડે છે.

જન્માંતરની દલીલથી ટેવાયેલા લોકો ન્યાય, નીતિ અને સંઘચારના ક્ષેત્રમાં પણ સાવ બુદ્ધા અને વિકૃત થઇ જાય છે, આના દાખલા આપણા પુરાણોમાં દગલાખંધ મળી શકે છે. સમાજ જીવનને કારી આનારા ખરાબમાં ખરાબ યુનો હોય તો તે વ્યક્તિયાર છે. એને માટે પણ પાછલા ભવના સંબંધનો ટેકો આપી બચાવ કરનારા પૌરાણિકો આપણે સાં પચા છે.

માણસ અપ્રધ્ય કરીને માંદો પડે અને કેઈ પૂછે ત્યારે પૂર્વભવના પાપની ઠાસ આગળ કરે. પરીક્ષામાં નાપાસ થયા પછી પોતાનું બહુતર કાચું હતું એનો સ્વીકાર કરવાને બદલે જેમણે પાછલા કે ન જોયેલા અદૃષ્ટ દેવનો વાંક કાઢે એ આ જ વૃત્તિનો નમૂનો છે અને એ વૃત્તિ દહ થઇ એટલે બાણવાને બદલે પૂર્વભવના પાપનો પરિહાર કરવા માટે ખાર ખાર વરસ સુધી માણસ બપ કરવા માંડે છે.

માણસ ઉપર તેમજ ગરીબ જનતા ઉપર થતો અન્યાય જોઈને ઉકળી ઉઠવાને અને મદદે હોવાને બદલે અને પ્રસંગ પડે પુરુષાર્થ-

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X मंगलमयी द्विपोत्सवी. X
X XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

લેખક:—સાહિત્યચંદ્ર શ્રી ખાલચંદ હીરાચંદ-માલેગામ.

આસરે પચીસસો વર્ષ પહેલા પ્રભુ મહાવીરે પોતાનો પાર્થિવ દેહ વિસર્જન કરવાનો પ્રસંગ નજીક આવ્યો છે એ જાણ્યું. પંચમહાજાતીની નિર્મોલુ થયેલ ઔદારિક દેહને વધારેમાં વધારે ઉપયોગ કરવાનું કાર્ય સંકેતી લેવાનો વખત આવ્યો છે એમ અનુભવ્યું. પોતાના અનુચરો, ભક્તો અને આશ્રિતોને પોતાનું પરાક્રમ ફાવવાનો અવસર આપ્યો છે એમ જાણ્યું. પરાવલગિત એ એક જાતનું પામરપણ છે એમ પોતાના અનુચરોને અનુભવ થાય એવો ઉપદેશ પોતાના દેહવિલય વિના નહીં થઈ શકે એમ વિચાર્યું. દરેક આત્મા સ્વતંત્ર છે. પોતાના માર્ગે જ એને જવાનું છે. પોતાનો તારક પોતે જ બની શકે છે. બીજો કોઈ કોઈને તારી શકે તો નથી એ નક્કર સત્ય દરેક ભાવિકના મનમાં ઠસાવવા માટે જ જાણે એમણે યથા કર્મો સાચી રીતેદેહનું કાર્ય પૂણું થયું જાણ્યું. નથી નથી એ કર્મ દેવાનું હતું તેની પ્રભુશ્રુતિ કરી, જીવમાન એક જ રૂપમાં છે, એનું કાષ્ટ સયું નથી, પોત-પોતાના કર્મોનો પોતે જ કર્તા અને ભોક્તા છે, એવો ઉપદેશ જ જાણે આપતા હોય એવા

પૂર્વક પોતાનું જાણિદાન આપવાને બદલે લોકો ગરીબોના પૂર્વ ભવને વાંકે કાઢે છે અને જે થાય છે તે યથાર્થ છે એમ માની અથવા કદી સંતોષ સેવે છે. અન્યાય, અસાચાર, અકરનાત સંકટ એવી કોઈપણ વસ્તુ પરથી જે નેમ મારે પૂર્વભવના વાત છેહીને માણસ પોતાની કર્તવ્ય-જીલ્દિને ઝુઝાવી ન શકે. માન્ય લોકને વશ થઈને પોતાની કુમળા દીકરીને કોઈ હાસા સાથે પરણાવે અને લોકો વાંધે ઉઠાવે ત્યારે કહે છે કે 'એના નસીબમાં હશે નહીં' આ પતિ જોઈને પણ ઘણું સુખ ભોગવે છે અને એ પાપ પ્રમાણે વિષવા થાય તો કદી પૂર્વભવના પાપ અને દૈવ મદદમાં હાજર છે નહીં.

એ જ વસ્તુ આપણે બીજા શબ્દોમાં કહીએ છીએ કે માયા છે. આમ માયા, દેવ, પૂર્વે ભવ વગેરે વસ્તુઓ આપણી શોધ થાક્યાનો, અટક્યાનો એકરાર કરે છે એટલે જ અર્થ લઈએ તો વાંધો નથી. પણ એ

અર્થે ઉપરોત્ત ઘીજી ખાસ વસ્તુ આપણે ભણતી
હોઈએ એમ એમાંથી વધારે અર્થ કાઢવા
જઈએ તો તે આપણી સત્ત્વિનધકોને કાંબખ
આપ્યા વગર રહે નહિ. કાઠપણ વસ્તુનું રચૂળ
તે સૂક્ષ્મ કારણ શોધતા આ ભવના જ આપણા
નુબીદોષો, આપણા કરતૂત અને આપણા
નિર્ભેરો પહેલા તપાસવા જોઈએ. સામાજિક
પરિસ્થિતિની અસર ક્યાં અને કેટલી છે એ
એથી તપાસી જોઈએ. ચાટુકુ ક્યાં છતાં કોઈ
ઘટનાની ઉત્પત્તિ ન જરૂં તો માખાવ તરફથી
મંજૂરા સંસ્કારો અને વંદે પરંપરાઓ મેળવી
સ્વભાવની ખૂખાંઓ અથવા એની ચર્ચાઓએ
શોધતી જોઈએ જે વસ્તુનો કાર્યકારણભાવ
આ ભવમાંથી જ મેળવી શકાય તે પહેલાં
મેળવવો જોઈએ આમ શોધની તમામ
દિશાઓ વાપરી એવા પછી કાંઈ બાકી
રહે તો માણસ કહી શકે કે વખતે પૂર્વ
જ્ઞાનની કોઈ ઘટનાની અસર અપેક્ષે કામ
કરતી હશે. (ઉપરોત્ત)

રતે પ્રભુએ વિદાય લીધી. એમના પરમોપાસક ઈશ્વરૂતિ ગૌતમનો સ્વભાવ એમો પોતે જાણતા હતા. એના હજવા મનની એમને કદવના હતી. અણીના વખતે કદાય એ પોતાનું સમતોલપણ શુભાવી બેસે એમ એમને લાગુ હતો. દેહથી વિમુક્ત થવાનો પ્રસંગ એનાથી સહન નહીં થાય અને હુંકડો આવેલો સંપૂર્ણ જ્ઞાન પ્રગટ થવાનો પ્રસંગ કદાચ લગભગ જાય એવું જાણી પ્રભુએ એ અનન્ય લક્ષ્યને એકત્ર અને અન્યતરી જાવનાનો સાક્ષાત્કાર કરાવી આપવા માટે જ દેવળ કરુણા છુદ્ધિથી દેવરામાં બાંધણુને ઉપદેશવા તેને એકલી આધ્યા હોય. ગૌતમ ગણધરની ગેરહાજરીમાં પ્રભુએ અતિમ દેશના આપવાનું યોગ્ય ધાણું હોય એમ જણાય છે.

અનેક ગણતંત્ર ચલાવનારા બૂપાલો તેમજ શાસન ચલાવનારા રાજપ્રમુખો તેમજ ગણનાયકોને એકત્ર થઈ આવવા સ્થળ કચું, કાંપક અસાધારણ ઘટનાની બધાઓને કદવના આવી ગઈ. લોકો ખીચોખીચ કરાઈ ગયા. જાણે અમૂલ્ય મણિ મુક્તાદિગોની વૃષ્ટિ થવાની બધાઓની ખાતરી હોય. તેમાંનું રખેને એકાદ રતન પણ આપણે શુભાવી દષ્ટિએ તે માટે કાન અને આંખો તદ્દન ઉઘાડી દીધા. પાંપણની સ્વાભાવિક દ્વિધિયાલ પણ તેમને કંપી લાગી. શ્વાસ લેવા માટે પણ વખત શુભાવેલો પોતાને માટે તુકસાન બેવે લાગ્યો. બધી ઇચ્છાની શક્તિ એકજિન કરી હોય એમ જણાવવા માંડ્યું. એકાદ સોય પડી જાય તો પણ તેનો ધ્વનિ સંભળાઈ જાય એવી નિર્તાત શાંતિ પથરાઈ. કાનથી પ્રભુપ્રખમાંથી ઝરતા દરેક અમૂલ્યિંદુ ઝીલવા બધા તત્પર થયા. પ્રભુશ્રીએ યોગ્ય સમય અને યોગ્ય પાત્ર જાણી છેલ્લી સોળ પહેાર એટલે સતત બે દિવસ અહોરાત્ર ઉપદેશામૃતની ધારા વરસાવી. એમણે જે કામ માટે જગતના વૈભવોનો લાગ કર્યો હતો અને બાર બાર વર્ષ સુધી જે વિચાર સાધના કરી અતિમ સહન શોધ કરી હતી. અને જે સહન સુગંધ તોસ વરસો સુધી જન્મતમાં દેલાવી હતી, જગત અનાતમજાવનામાં ગરકાવ થયેલું તેને જગૃત કરી સત્પનો મર્મ અજવાળ્યો હતો, દીન અનાથ અસમર્થ જીવોને જે માર્ગે આશ્વાસન આપેલું હતું. દક્ષિત અને ધૃણિત ૧૦૮ માર્ગે આશ્વાસન મેળવી આપી તેમની ઉન્નતિનો માર્ગ બનાવ્યો આપેલો હતો—એ બધા ઉપદેશને અને જ્ઞાનમંગલને એકત્રિત કરી બધાનો સમુચ્ચિત અર્થ શું છે? બધી સાધના અને જ્ઞાનનો ઉદ્દેશ શું છે? એનો નિર્ણય કાઢી એકી સાથે જકઝક આગળ પિરસવાનો પ્રભુનો ઉદ્દેશ જણાયો હતો.

પ્રભુએ માનવ દેહની સાર્થકતા, તેનો ઉદ્દેશ અને તેનો ઉપયોગ સમજાવી અમે તેવા પતિત માનવ માટે ઉન્નતિ પથમાં સરખો જ હક અર્પ્યો હતો. આત્મસાધનાનો અને જ્ઞાન મેળવવાનો માર્ગ બધા માનવો માટે ખુલ્લો મૂક્યો હતો. જીએ માટે સંપૂર્ણ જ્ઞાનની પરજ ખુલ્લી મૂકી દીધી હતી. વિદુહબોધ જ્ઞાનને લોકભાષામાં મૂકી એ જ્ઞાનમંગલો. રસારવાદ ખુલ્લો મૂકી દીધો હતો. મતલબ કે સમાનતા કેળવવા માટે કટિબદ્ધ થવાનું બધાઓને સૂચન કચું હતું. પ્રુષ્ઠયોગે પોતાને પ્રાપ્ત થએલ આર્થિક, શારીરિક જ્ઞાન વિષયક વિગેરે સમૃદ્ધિનો તેથી વંચિત રહેલા જીવો માટે ખુલ્લો ઉપયોગ કરી દેવાનો તેમણે સદુપદેશ આપ્યો હતો, મતલબ કે દ્રવ્ય ધરાવનારાઓએ પોતાના દ્રવ્યનું દાન કરી શરીરોનું

કુળ ટાળવું જોઈએ. પોતાની શક્તિથી દુર્બલોને મદદ પહોંચાડવી જોઈએ. પોતાના જ્ઞાનને અજ્ઞાનીઓ માટે ઉપયોગ ખુલ્લો મૂકવો જોઈએ. અને એવી રીતે જ્ઞાનનિર્મિતીથી જગતમાં સમાનતા જળવળી 'હવે અને જીવવા દો'નો નિયમ પ્રચલિત કરવો જોઈએ એવી ઉપદેશ-ધારા વહાવી હતી.

દયા અને અદિસાતું ક્ષેત્ર અત્યંત ઉચ્ચ ગ્રેણીમાં તેમણે ચૂકી દીધું હતું. કાડીથી કુંજર, એકંદ્રિયથી પંચેન્દ્રિય સુધીના બધા જીવોને પોતાના અદિસા તરતમાં સમાવી દીધેલા હતા. કાષ્ઠપણ જીવનો જીવવાનો હલ્લો હરણ કરવાનો કાષ્ઠને અધિકાર નથી. એટલું જ નહીં પણ બીજાના જીવને બચાવવા માટે પોતાના પ્રાણ અપાઈ કરવાનો પ્રસંગ આવે તો પણ દરેક તૈયાર રહેવું જોઈએ એવો નિરપવાદ ઉપદેશ તેમણે પ્રણેયો હતો. દેહદમન કે તપશ્ચર્યાનું મહત્ત્વ તેમણે સચોટ સમજાવ્યું હતું. સ્વચ્છદે ચાલનારી ઉદિયોને કાબૂમાં રાખી આત્માને ઉત્તિ માર્ગે દોરવાનું તપમાં કેટલું સામર્થ્ય છે એ સ્વાતુચર્યથી તેમણે જગત આગળ બોધપાઠરૂપે મૂક્યું હતું.

જગતમાં માનવરૂપે જન્મી આવેલી તકનો પૂરેપૂરો લાભ મેળવી પુરુષાર્થ કરી છૂટવો જોઈએ એવો એમના ઉપદેશનો હેતુ હતો. ધર્મ, અર્થ અને કામ એ પુરુષાર્થો છે. અને મોક્ષ નામનો પુરુષાર્થ તેના ફલરૂપ છે. ધ્યેય આગળ રાખી અર્થાત્ આપણું ધ્યેયબિંદુ મોક્ષસાધનનું છે એ જ્ઞાનમાં રાખી ત્રણે પુરુષાર્થો સાધવાના છે એ ત્રણ પુરુષાર્થોમાં પણ ધર્મ મુખ્ય પુરુષાર્થ છે. કારણ અર્થ અને કામ જો ધર્મવિહિત નહીં હોય, અધર્મથી મેળવેલ હશે તો તેનો ઉપયોગ બિલ્કોળ જ થવાનો—અર્થ અને કામ પણ ધર્મવિહિત જ હોવા જોઈએ. ખરું જોતા અર્થ અને કામની પ્રાપ્તિ તો ધર્મ પુરુષાર્થ વિના થવાની નથી. જવારે અર્થ અને કામ એ ધર્મ પુરુષાર્થના ફલરૂપ છે ત્યારે ધર્મ પુરુષાર્થ જ મુખ્ય ગણાવો જોઈએ. પ્રભુએ એ સુજ્ઞ અનેક મુદ્દાઓ ઉપર સારરૂપે અખંડ ધારાથી ઉપદેશાચરતો વરસાદ વરસાવ્યો. બધા એકતાનતાપૂર્વક પ્રભુનો દરેક શબ્દ ઝીલવા હતા. દરેક અક્ષિપ્ત એ પોતાના ક્ષયોપશમ મુજબ તે ઉપદેશનો નિચોડ મહણ કર્યો. પ્રભુ પામે ધીમે આસો વડિ અમાવાસ્યાની. રાત્રીએ પોતાના ઉપદેશનો ઉપસંહાર કરતા હતા. રાત્રી પોતાનો કાળો વેશ ધારણ કરી બેસી હતી. ચંદ્ર સૂર્યનો અલ્લાવ હતો. પ્રકાશ બંધ દેશાતરે ગયો હતો. મંદ પ્રકાશ આપના આગીવાની પેઠે કરચિત્ તારાઓ તગતગતા હતા. કૃમિફીટકો મંદસ્વરે કરુણ સ્વરે કળકળાટ કરી રહેલા હતા. હારે પ્રભુએ પદ્માસર અવસરમાં છેલ્લો શ્વાસ લીધો ! એકદમ શોકની છાયા પથરાઈ ! બધાઓ દિગ્બૂહ થઈ ગયા. આ શું થયું ? એમ વિચારતા શન્ય હાથે હવે શું કરાય એવા વિચારથી પરસ્પરતા સુખાવલોકન કરવા લાગ્યા !

આકાશમાં દેવદુહની વાગવા માંડી. દેવતાઓ પ્રભુનો નિર્વાણ મહોત્સવ કરવા માંગ્યા. લોકો એ સાંભળતાં કાંઈક ભાન ઉપર આવ્યા. પ્રસંગતું એમને ભાન થયું. સંસારનું ક્ષણભંચુરપણું તેમને પ્રત્યક્ષ જણાયું. દેહ, પછી તે તીર્થંકરોનો હોય પણ તેનું ક્ષણભંચુરપણું સિદ્ધ થવામાં જરાયે વાર ન લાગી. શરીરદ્વારા કાર્ય કરતો આત્મા નિકળી પોતાના

પરમેશ્વરસ્થાને અર્થાત્ પરમાત્મપદે વિરાજમાન થયો. હવે દેહ સાથે તેને કાંઈપણ સંબંધ રહ્યો નહીં. દેહ તો પચ્ચમહાબૂતો પાસેથી શુભ પુદ્ગલો મેળવી બનેલો હતો તે પોતાને માર્ગે જવા માંડ્યા !

લોકોએ જાણ્યું કે જગતમાં પ્રાણ અર્પણ કરનારો પરમાત્માનો આપણામાંથી અમર થયો છે. બાવ ઉલોત તો હવે જતો રહ્યો છે. આપણું આત્માસન અને વિશ્રામસ્થાન જતું રહ્યું છે. આપણા આત્માનો રાજા તો કપારનોએ સિંધાવી ગયો છે. એમ જાણતાં બધાઓએ સ્થિરતા ધારણ કરી. પ્રસંગનું ગંભીરપણું જાણી તે કુઃખદાયક છતાં પણ અત્યંત પુણ્યપાવન પ્રસંગને જાને એવું વૈયં અને શાંતિ ધારણ કરી ધેર ધેર એ પરમાત્માના સ્મરણાથે અમાવાસ્યાની રાત્રી છતાં દીવાઓ પ્રગટાવી એ અંધકાર સાથે સામનો કરવાનું લોકોએ કરાવ્યું. પ્રસંગ આવતા વૈયં શુભાવનું એ પ્રભુના ઉપદેશથી વિરુદ્ધ છે એમ લોકોએ જાણ્યું. આખી અપાપા નગરી ઝળહળી ઉઠી. દરેક શેરી, દરેક માગૈ, દરેક ચોક એટલું જ નહીં પણ દરેક ઘરે દીપકોનો શણગાર ધારણ કર્યો. લગ્ન પ્રસંગની લગ્ન ઉજવણી થઇ રહી. આખું શહેર અમાવાસ્યાની રાત્રી છતાં જગતું રહ્યું. આખા શહેરમાં પ્રભુના ગુણગાનની ધૂન મચી. નાના બાળકોથી તે વૃદ્ધ બધા નરનારીગણ પ્રભુના જપ જપારવ કરવા માંડ્યા. નિદ્રાદિવીએ જાણે ત્યાંથી વિદાય લીધી હોય એમ બધા પ્રસંગોચિત સાવધાનતા મેળવી પ્રભુના ઓપનદિક કાર્ય માટે ગંભીરતાથી તૈયાર કરવા માંડ્યા.

દિવસ ઊગતા પહેલાં તો આસપાસના ગામોમાં એ ખબર વાણ વેગે ફેલાઈ ચૂકી. પ્રભુના ઉપકાર તો તે પુણ્ય પ્રદેશમાં દરેક વ્યક્તિ ઉપર થયેલા જ હતા. નરનારીના ટોળાઓ પ્રભુ મહાવીરના દેહના છેલ્લાં દર્શન કરવા તલસ્તી રહેલા હતા. જોતજોતામાં હજારોની માનવ મેદની ત્યાં મળી મઠ હતી. પ્રભુના ભજનમાં લોકો ગરકાવ થઇ ગયેલા હતા. દરેક માનવ હૃદયમાં શોકની લાગણી છતાં બધે મહોત્સવ થઇ રહ્યો હતો. એને જ લોકો દીપોત્સવી અગર દીવાળી કહેવા લાગ્યા. એ પુણ્ય સ્મરણ આપણે દર વર્સે દીવાઓ દારા મહોત્સવ કરી ઉજવીએ છીએ. આવા મહાન શુભ પ્રસંગે પ્રભુ મહાવીરના ચરિતનું ફરી આપણે રણ કરી એ મહાન પુરુષના ઉપદેશાનુસાર બધેબધે પાન કરીએ તે ઉચિત છે.

ભક્તિ ગીત

પાલણે ઝુંલત પ્રભુ વીર જિજ્ઞાસા, ઝુંલણા ઝુંલાવે શ્રી ત્રિશલા મૈયા.
રતનકનકમય પારણું સોહું, મંગલ ગાવે સળ દેવ દેવૈયા.
મોર મેના ઔર પુતળી જડિંદા, ગીત ગાવત તિહાં કિનર ગવૈયા.
તણ જ્ઞાન કે ધારી જિનવર, જગ માયામે નાહિ નચૈયા.
ભર યૌવનમે સંજમ પાયે, રમા રમણીકા રનેહ હરૈયા.
આત્મ કમલમે લાખિધ ધ્યાવે, ધન્ય હો જિનવર શિવ વસૈયા.

પાલણે ૧
પાલણે ૨
પાલણે ૩
પાલણે ૪
પાલણે ૫
પાલણે ૬

સાહિત્ય-વારીનાં કુસુમો. વૈશાલીનો શેઠ (૪)

(લેખક—શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌકસી.)

ભાવના ભવનાશિની.

મધ્યાહ્ન થયા આવતાં શ્રમણશ્રેષ્ઠ વર્ધમાનસ્વામી ઉપવનમાંથી નીકળી વૈશાલીના દરવાજા નજીક આવ્યા.

ત્યાં તો દારપાળ રણસિંહજી એકાએક ભગવંતના ચરણમાં પડી દંડવત્ પ્રણામ કરી રહ્યો અને નત મસ્તકે બોલ્યો—

શ્રેષ્ઠિવર જીરજે જેવું આપશ્રીનું વર્ણન કર્યું હતું તેવા જ આપ સાચા અવતારી પુરુષ છો. આપના દર્શનથી મારું જીવિત સફળ થયું. પધારો સ્વામી, આ સીધો માર્ગ જીરજી-શેઠના ઘર તરફ જાય છે. રક્તરંગી મહાનની પડખેથી ડાળા ઢાલે જે મારું કૂટે છે એ જ પોળમાં સામેનું મકાન. શેઠજી તો પોળના નાકે આપ સાહેબની વાટ જોતાં બિભા હશે જ.

સદા જ્ઞાન-ધ્યાનમાં જાગ્રત રહેનાર શ્રમણ ભગવંત વર્ધમાન દારપાલની સામાન્ય વાત પરથી જીરજીશેઠના ઘરની ગોચરીતું સ્વરૂપ વિચારી ગયા. સીધો માર્ગ ત્યજી દર્ધ, જમણા ઢાલની મલીમાં આગળ વધ્યા. થોડું ચાલતાં જ સામે એક વિશાળ ને રમણિય પ્રાસાદ જોયો. એના ઉપાડા દારમાં પ્રવેશી ધર્મલાભનો ઉચ્ચાર કર્યો.

પ્રાસાદ શ્રીમંતાઇના પ્રદર્શનરૂપ હતો. દાસ દાસીની દોડદોડ પણ ઠીક ઠીક હતી. આમ જતાં ઘરના માલિક કે માલકન ખાસ જણાયા નહીં. ધર્મલાભના શબ્દ સુણી રસોડામાંથી એક દાસી પરશાદમાં દોડી આવી. અતિથિને ઉભેલા જોતાં જ બિભા રહેા કહી, રસોડામાં દોડી ગઇ અને એક પાત્રમાં આહાર લાવી સામે ધર્યો. વર્ધમાનસ્વામીએ આહારની ચોખ્ખતા તપાસી લઇ એ લેવા હાથ પસાર્યો. જોઇતા પ્રમાણમાં આવી જતાં લેવાનું બંધ કરી, ઉપવન તરફ સીધાવી ગયાં. આહારનું એકાદ દીપું સરખું પણ ભોંય પર પડવા ન દીધું એવી અપૂર્વ શક્તિવાળા મહાત્માની પૂંઠ જોઇ રહેલી દાસી આંગણમાં થઇ રહેલા કાળાહળથી ઝળઝળા ઉઠી ! અચાનક બોલી બીડી—સ્વામિની ! બાપ ! જલ્દી આવો. આપણા આંગણમાં ધનનો વરસાદ વરસી રહ્યો છે. અરે ! સુંદર વસ્ત્રો અને સુગંધી જળ પણ સાથે જ છે ને ! આકાશ તરફ નજર કરે છે. ત્યાં કુંડલિનો નાદ અને ‘અહોદાન’ ‘અહોદાન’ નો કણુપ્રિય ધ્વનિ સંભળાય છે.

ધનનું નામ સાંભળતાં જ તંદ્રામાં પડેલા સૌ બહાર દોડી આવ્યા. શેઠના દીકરાઓ તો સોનેચા એકા કરવા મંડી પડ્યા. એક તો બોલી પણ ઉઠ્યો—

રેજ ડોસા, ‘કંઈ’ ધ્યાન આપતા નથી. ધંધો શીખતા નથી’ એવો ઠપકો આપે છે; પણ આજે જેવા બહારથી આવે કે તરત જ આ સોનેચાની થેલી તેમની છાતીમાં

કોકી દઉં અને રોકડું સંભળાવી દઉં કે- તમારે તો લક્ષ્મી કમાવા હાથવોય કરવી પડે છે અને લોહીનું પાણી થાય છે જ્યારે તે અમારી તો સાંચે દોડતી આવે છે ! ' ભાગ્યવાનને ત્યાં જીત રહે ' એ લોકવાયકા કંઈ ખોટી નથી !

ત્યાં તો નિરાશ વદને દલાલ યશપાલ સાથે વાતો કરતા શેઠ અભિનવ આવી પહોંચ્યા. આંગણીમાં સૈનયાની વૃષ્ટિ જોઇ એ તો આભા જ બની ગયા ! ધનનો દગ જેતાં જ ચહેરા પરની નિરાશા છૂ થઇ ગઈ !

દલાલ યશપાલ બોલી બિડયોઃ મુરખી ! હું નહોતો કહેતો કે-તમે મહાભાગ્યશાળી છો. સોદા ન થયો તો જીએને અહીં વગર મહેનતે ધનનો દગલો થયો. પેલા વર્ષમાન-રવામીના પગલા થયાં લાગે છે. બાણી છે એ સારું પેલા મારા ભૂના ધરાક જીજીશેઠે કેટકેટલી જહેમત ઉઠાવી હતી. છેલ્લા ચાર માસથી એ એમાં જ રમ્યાપમ્યા રહેતા. અરે ! એનો દીકરો પણ થેથે બની આવ્યો ભારે ખરચ કરી મેઠો છે. મારી સોદાની વાત પણ કુતકારી કાઢી હતી. આપને તો કોડીના ખરચ વિના આ અપૂર્વ લાભ યર્ષ થયો. અને એ બિચારો આ પ્રયત્નમાં પણ હાથ ધસતો રહી ગયો ! શેઠ ! આનંદો, જો, જો, આ દલાલને શ્રી ન જતા. લાવ જરા પેલાના ધર તરફ જઈ તમારા આ ભાગ્યની વધાઈ આપું અને એની ઘેલછા પર શિખામણના બે શબ્દ સંભળાવું- ' સર્વે ગુણાઃ કાંચનમાશ્રયન્તે ' એ નીતિકારોની વાત ખોટી નથી. નજરે નેહું. પેલા સતે પણ અહીં જ પગમાં પાડ્યા ને !

દલાલ યશપાળે આવતાં જ અહીં તો જીજી જ દ્રશ્ય નેહું. જીજી શેઠ બે કે શુદ્ધિમાં આવ્યા હતા અને વૈદરાજે આવી નાક જોઈ, કહ્યું હતું કે-શેઠને કંઈ જ દરદ નથી, ફક્ત આઘાત પહોંચવાથી આમ બની ગયું છે. શાંતવન ને શાંતિની જરૂર છે. પણ શાંતવન અને શાંતિ એ કોઈ બબરુ ચીજો નહોતી કે ઝટ લાવી શકાય. શેઠના અંતરમાં જે ઉલ્કાપાત થયો હતો તે તેઓ પોતે બાણીતા હતા. એ પાછળ જે નિરાશાની કાલીમા પ્રસરી હતી તે કહી કે સહી ગય તો નહોતી જ.

એકાદ વૃદ્ધ સલાહ આપતા કે ભાઈ, ધીરજ ધર. પ્રજીને રોકીશુંઃ કાલે પધારવા વિનંતી કરીશું. તો મંડળીમાંથી બીજો અવાજ સંભળાતો કે નગરીમાં ગમે ત્યાં જઈ, ભગવતે તો પારજી કહ્યું જ છે ને. જો એ જૂખ્યા રહ્યા હોય તો જરૂર લાકતને દુઃખ થાય. ત્યાં તો દલાલ યશપાળ આગળ આવી બોલી બિડયો.

ભાઈ તમે એ પાછળ શેઠે લીધેલી મહેનત બાણીતા જ નથી. ઉભંગરા વેઠ્યા, ટાંટીયા ધર્યા અને જાત-જાતના પદાર્થો તૈયાર કર્યા પાછળ પૈસા પાણી માફક વાપર્યા; જ્યારે લાલ તો પેલા અભિનવ શેઠ મેળવી ગયા. સૈનયાની વૃષ્ટિ એને ઘેર થઈ. જરા પણ મહેનત કર્યા વિના-કોડી સરખી વાપર્યા વગર-એના ભાગ્યે મારી આપી. ભરતામાં ભરાયું અને જીજી શેઠ આપકા હાથ ધસતા રહી ગયા ! દુઃખ ન લાગે ?

બંનેમાં બેલાયેલા યશપાળના શબ્દોએ શેઠના પુત્ર જિનદાસના અંતરમાં ઝાળ જમાવી, અને એ બંન્ને જવાબ દેવા મેઠો બોલે છે ત્યાં ધીમા અવાજે જીજી શેઠ બોલ્યાઃ

યજ્ઞપાળ ! તારા જેવા રતેહીને આ જાતની કલ્પનાભળી ગુંથરી લાજમાં નથી. એ પાછળ ઉત્તરગરા વેશવાપણું કે પગ ધસવાપણું હતું જ નહીં તેમ સૌનાયની કૃષ્ટિ થશે અને એથી મારી આયરૂમાં ઉમેરા થશે એવો વિચાર સરખો પણ નહોતો. ધન જેવા પૌદ્ગલિક પદાર્થ પાછળ એવી લોલુપતા નથી તો મને કે નથી તો મારા કુટુંબને. વીતરાજની વાણી થોડીધણી તો અમને પચી છે. અલખત, ભક્તિ તો હતી જ. એમાં પણ ચરમ તીર્થપતિ થનાર આ મહાવિભૂતિના પગલાં મારા આંશુઓમાં કરવાની તમન્ના બેર પકડી રહી હતી. આવી સોનેરી પળ કાષ્ટકવાર સાંપડે છે. ભગવંતને યોગ રસ્તામાં નથી પડ્યો. આઘાત થવાનું કારણ એટલું જ કે—‘મારા પુન્યની એટલી કયાશ. ‘પૂર્વ કર્મ’ની લીટી આડે આવી અને હાથવેતમાં દેખાતી સોનેરી તક ચાલી ગઈ ! આજે પણ ભગવંતના પગલાં થવાની પ્રતિતી થતી હોય તો મારા આજના સંયોગોમાં પણ હું એ અંજો ખરચ કરતા ન અચકાઉં.

ધન એ તો માનવના હાથનો મેલ છે. એ પાછળ મમતા તો જીવન હરાવનારી છે, તેથી તો નીતિકારોએ ‘લક્ષ્મીને ચંચળ-સ્વભાવવાળી કહી છે.’ સન્મર્ગે એનો વ્યય એ જ વહેવારીને શેભાવે છે. અભિનવ શેઠને ત્યાં એના હગલા થાય એમાં મને દુઃખ કેવું ? મારા એ બંધવના સફાળાપની જરૂર હું તારીફ કરું. મોટું દુઃખ તો એ જ કે ચાર માસના ઉપવાસી આત્મા મદાતપરવીના કરમાં મારા ઘરનું કંઈ અજ પડ્યું નહીં.

શેઠજીની નમ્રતાથી બરેલી અર્થજબીર વાણી સાંભળીને યજ્ઞપાળ તો ખસીયાણો પડી ગયો. દૈહિક સ્વારથ્ય પુનઃ પ્રાપ્ત થયેલ જોઈ આમ જનસમૂહ તો હર્ષમગ્ન બની ગયો, શેઠની પ્રશંસા કરવા લાગ્યો અને એમાં શેઠે જનદાસને આશા કરી કે-તૈવાર કરેલ સામમી આ માનવસમૂહમાં વહેંચી દે ત્યારે તો એાર ઉછાળો આવ્યો. જરણુ શેઠની પોળ તરફ ફાટી અનેકે દ્રશ્ય સરળયુ, મદારાજ એટકે જ્યાં ભગવંત મંદાવીર ચાતુર્માસ રહ્યા હતા ત્યાં વંદનાથે પહોંચી ગયા હતા. ચતુર્માસી ભગવંતને નિયમ હતો કે પારણું કરી તેઓ નરન જ અન્યવ વિદાર કરી જતા. જ્યાં એ તૈવારી ચઢ રહી છે અને શ્રમણુ ભગવંત મદાવાર પગ ઉપાડે છે ત્યાં ત્વરિત ગતિએ આવેલા એ વેપારીઓ તેમના ચરણમાં પડ્યા. આમ ધીમે પડતા એમાંનો એક જોનું નામ જિનદત્ત હતું તે બોલ્યો.

રવામિત્ર ! અમે ઉભવ પૂરે આવેલા ત્યારે આપ ગોનપણે કાષોત્સર્ગમાં હતા. આ નમ્રીમાં ધંધાના કારણે આવવું થાય છે અને અમારો વાણિજ્ય અંજોના સંબંધ નગરીના જાણીતા વેપારી અભિનવ શેઠ તેમજ જરણુશેઠ સાથે વિશેષ છે. ઉભવના વિશેષ પરિચયમાં અમે આવ્યા છીએ. એ જાનેની રહેણીકરણીમાં જો ફરક છે તે પણ અમે સારી રીતે જાણીએ છીએ. વળી એ બેની આર્થિક સંપત્તિથી અને આયરૂથી પણ અમે પૂરું રીતે વાકેફમાર છીએ. એ સર્વનો તાળો મેળવતાં અમે ઉભવ જુદા અનુમાન પર આવ્યા છીએ. ગાઢ મિત્રો હોવા છતાં આ વિષયમાં અમારા દિલ્લિન્દુમાં ઉત્તર અને દક્ષિણ ધ્રુવ જેવું અંતર જન્મ્યું છે ! પ્રભો ! આપ તો મનોભાવના જ્ઞાતા છે. અમારી આતર થોડો વિલંબ કરી, ગિરકાળ સંચિત શંકાનું નિરસન કરો એવી અમારી પ્રાર્થના છે.

આગતુક મિત્રયુગલની વાત સંજિળતા યોગ મહારાજને પણ એમાં રસ પડ્યો. પોતાની નગરીમાં વસતા બંને વહેવારીઓથી પોતે અનન્ય નહોતા. એક સમયના સમૃદ્ધિવંત જીરજીરેટ કાળના વાયરાથી ઘસાઇ ગયા હતા અને જીરજીરેટ કહેવાતા એ પણ બન્યું બહાર નહોતું. અભિનવ શેઠ લક્ષ્મીના જોરે અગ્રપદ ધરાવતા એ નમે સત્ય હતા. જિગતા સૂર્યને નમવાના સ્વભાવવાળું મહાજન સર્વકાર્યમાં અભિનવ શેઠને જ અગ્રપદે ધરતું અને તેથી રાજ્યની તરીકે પોતાને નગરશેઠાઇ બદલવાનો પ્રથમ યોગ સમયથી મુઝાવી રહ્યો હતો. મહાજનની વાત બાજુ પર રખાય તો વૈશાલીનો આમજનસમૂહ આજે પણ જીરજીરેટના જ યુગ્ય ચાતો અને એમને જ સન્માનતો. યુગ્ય ઉદ્દેશવામાં આ પરદેશી મિત્ર-યુગલની વાતને ટેકા આપવો લાજબી જણાતા, તેઓ પણ યોદ્ધા—

ભગવંત ! વિલંબને વજન આપ્યા વગર આ ભકતોની શંકા ટાળવાની જરૂર છે. જ્ઞાની વિના સંશયનું નિવારણ બીજા કોની પાસે જાઉં કરવાનું હોય ?

હે જિનદત્ત ! તમારો સંશય ટૂંકમાં કહી બતાવો.

સ્વામી ! વાત નજીવી છે. મારા અંતરના નાદને અનુસરી હજી પણ હું જીરજીરેટને જ મોટા અને ખાનદાન માનું છું. ધનથી ભલે એ ઘસાયો હોય, પણ એમનું હૃદય તો પૂર્વવત્ વાતસલ્યભરપૂર છે. મારા મિત્ર ધર્મદત્ત માને છે કે—જ્યારે દશા ફરે છે ત્યારે જ લક્ષ્મી રીસાય છે અને એ જ્યાં વિદાય લે ત્યાં આગ્રહત, અનુભવ અને ઉદારતા સહજ સુકાવા માટે છે. કહાપણુ અને ભાગ્યના જોરે જ અભિનવ શેઠ આગળ આવ્યા છે. આજે આ મહાનગરીના સાચા શેઠ તે જ ગણાય. મારા એ મિત્રે પોતાના ઉપરોક્ત મંતવ્યમાં આજે વધુ જોરથી આપની સાક્ષી ઉમેરી છે અને ભાર મૂકી કહે છે કે—મારું મંતવ્ય જ સાચું હતું અને છે. અભિનવ શેઠના ભાગ્ય વિના ભગવંત જેવાનો પારણા-યોગ સાંપડે ખરો ?

અહા ! આટલી નાનકડી વાતમાં તમે વણિકોએ 'કાગનો વાલ' બનાવી દીધો છે.

મહાનુભાવો ! માનવ હૃદયના ભાવો ઉપરછલ્લા અભ્યાસથી ન જાણી શકાય. એ પિછાનવામાં જ્ઞાન-નેત્રો જરૂરી ગણાય. વળી એ કાંટે ચઢાવાય ત્યારે મારી સાક્ષી રજૂ કરવાનો અર્થ નથી. એ વેળા તો કાળજીના કાનૂન અવલોકવા ધટે.

સાંભળો, ત્યાગી જીવનમાં પગ માંખા પછી નથી તો હું વર્ધમાન રાજકુંવર કે નથી તો હું પૂણ્ડરીની અરિહંત. એ ઉભયબિંદુઓની વચ્ચે મારું સ્થાન. અલબત્ત દુન્યવી માનવો જન્મદિશા કારણે, દેવોના આવાગમને, અને અધિક શક્તિના મારામાં સદ્ભાવને લઈ, સામાન્ય સાધુ કરતાં મારું સ્થાન ઊંચું કદરે એ સંભવિત છે. મારા પારણે દેવો ભક્તિવશ બની સોનૈયા વર્ષાવે એ સહજ છે, પણ એનો અર્થ એ નથી કે મારે સાધુ-જીવનના નિયમ પાળવા નહિ અગર તો જ્યાં હું પારણું કરું ત્યાં ઉચ્ચ કક્ષાનો વ્યવહાર હોય અથવા તો એ બ્યક્તિ કે ઘર પુન્યવંત કિંવા શ્રેષ્ઠ જ હોય. દરેક બનાવ પાછળ આત્માના પૂર્વકર્મના અંકેશ સંકળાયેલા જ હોય છે. નિમિત્ત મળતાં જ એનો પ્રાદુર્ભાવ થાય છે.

પારણા અંગે જણાવું તો જીરણશેઠ આવી રાજા વિનંતિ કરી જતાં. એ પાછળ જીવંત ભક્તિ હતી અને જ્ઞાનભરી જન્યત ફાળી હતી. સાધુધર્મના ધોરણે 'વર્તમાન યોગ' જવાબ હતો. નગરીના દરવાજે દારપાલ રણસિંહજીનો મેળાપ ન થયો હોત તો પારણા શેઠને ત્યાં જ થાત. પણ વિધિના લેખ ન્યારા એટલે અર્વાતર કારણ જન્મ્યું. ગોચરીની દ્વિશા બદલાઈ અને જ્યાં ધરધણીનો આદરસત્કાર કે આંતરિક ભાવ સરળો નહોતો ત્યાં દારીના હાથનો સામાન્ય આદાર ગ્રહણ કરાયો. પારણાવિધિ પછીનો મારો રાહ જમણીતો છે.

પારણા જે સ્થળે કરું છું તેવો પોતાનો ધર્મ જાળવે એમાં મારે કંઈ સંબંધ નથી. તેમનો એ શ્રદ્ધાંત રવેશો. દુનિયાની નજરે દ્રવ્યથી પારણા કરાવનાર અભિનવ શેઠ જ ગણાય. દ્રવ્યનો લાભ પણ એ નિયમે એમને જ થાય. સાતીની નજરે એ ઝાંઝા મૂલ્યાંકન-વાળી વસ્તુ નહીં. સમજી એમાં ન લોભાય.

હાલની બીજી બાજુ તપાસીએ. પારણા અંગેની બાહ્ય સામગ્રી તો જીરણશેઠના ધર્માં ઉચિત પ્રમાણમાં અને કદપે તેવા સ્વરૂપમાં ભરી પડી હતી. વિશેષતા એ હતી કે-એ પાછળ હૃદયના ઉમંગકાનો પાર નહોતો. કુટુંબીજન કરતાં પણ વૃદ્ધ શેઠના હૃદયમાં ભક્તિની છેલ્લો ઉભરાઈ રહી હતી. એના ઝપાટામાં વર્ષોગૂના દોષો ધોવાવા માંડ્યાં હતાં. ભાવની અચિંત્ય શક્તિથી તમે સૌ માહિતગાર છો. જ્ઞાનયુક્ત ભાવ-લહેરો અત્યુદ્ભૂતમાં કેવી રિચિત પ્રગટાવી ચૂકે છે એ સારું સંખ્યાગંધ દ્રષ્ટાન્તે નોંધાવા છે. એમાં પ્રથમ તીર્થપતિની માતા મરુદવાવું કે સંતાનો બાહુજલિ-ભરતવું દષ્ટાન્તે બીડીને આંખે વળગે તેમ છે. જીરણશેઠની ભાવના એટલી પ્રગળ હદની હતી કે તે મોક્ષવું કારણ બની જાત, પણ શ્રાવકપણાની મર્યાદા બારમા દેવલોકની હોવાથી, કુટુંબીનાદ સંભળાયો અને એમની ધારા અદ્વિત થઈ. 'ભાવના તો ભવનો નાશ કરે છે' એ મથાર્થ છે. દેવ પછી મુક્તિનો યોગ એ શેઠના નામે નોંધાઈ ગયો છે. ભાઈ, સાચી શેઠાઈનો એ પ્રભાવ છે. જ્ઞાનનેત્રો જ એ બોધ શકે, ખુલાસો કરી શી વર્ષમાન તો વિદ્યાર કરી ગયા.

ધર્મદત્ત બોલ્યો-મિત્ર તારું અનુભવ-જ્ઞાન સાચું છે. ચાલ, ભાઈ, જલ્દી પગ ઉપાડ. એ પુન્યવંતના દર્શન કરી જીવન પાવન કરીએ.

ધર્મબંધુઓ ! હું પણ એ તરફ જઈ છું. એસી જાવ મારી સાથે આ રથમાં. રાજ્યમાં આવો મહાત્મા હોય એ તો સૌ કોઈના બહુમાનને યોગ્ય ગણાય.

જિનદાસના હાથે વહેંચાતા પદાર્થો મીઠું મેઠું કરી જ્યાં સમુદાય વીખરાવાની તૈયારીમાં છે ત્યાં મહારાજા ચેટકનો રથ આવી ખડો થયો. પ્રજાજનોએ રાજવીને નમન કયું.

રાજવીએ રથમાંથી ઉતરી, જીરણશેઠને પ્રણામ કરતાં જણાવ્યું કે-શેઠ ! તમે તો આ વૈશાલીના કોઠીવર રત્ન સમા છો. તમારી તોલે આવે તેવો કોષ માનવ આ રાજ્યમાં તો નથી, પણ ભારતભરમાં નથી. ખુદ ભગવંત મહાવીરના મુખની આ વાત છે. સાક્ષીરૂપ આ મિત્રદુગલ સાથમાં છે.

‘કતક’નું ચૂર્ણ ને જળની શુદ્ધિ

(લે. ગ્રો. હીરાલાલ સંસ્કૃતસ કાપડિયા એમ. એ.)

જૈન મુનિવરો એમના વૈવેકીય અને જ્યોતિષના જ્ઞાન માટે જાણીતા છે. આ બંને વિષય ઉપર કેટલીક સ્વતંત્ર કૃતિઓ એમને હાથે રચાયેલી મળે છે. આ ઉપરાંત પ્રસંગ-વશાત્ ધાર્મિક ગ્રંથોમાં પણ એની છાંટ જોવાય છે, અને તે સ્વાભાવિક છે. કેમકે જૈન સાહિત્ય એ કેવળ તત્ત્વજ્ઞાન કે ધર્મનું જ નિરૂપણ પૂરું પાડતું નથી, પણ કેટલીયે વ્યાવહારિક-ભૌતિક-દુન્યવી બાબતો પણ રજૂ કરે છે. આવી પરિસ્થિતિમાં ‘કતક’ જેવી એક વનસ્પતિનો અને એના ચૂર્ણનો નિર્દેશ જૈન કૃતિઓમાં મળે એમાં નવાઈ નથી.

‘કતક’ એ સંસ્કૃત ભાષાનો શબ્દ છે. “સાર્થ ગુજરાતી શોડણીકાશ”માં એ નોંધાયો છે એટલે એને ગુજરાતી ભાષામાં રથાન મળ્યું છે એમ જોઈ શકાય છે.

આ કોશમાં ‘કતક’નો અર્થ ‘એક જાતનું ઝાડ’ એમ અપાયો છે. સાથે સાથે આ ઝાડના ફળનું પણ આ જ નામ છે અને એને ‘નિર્મળા’ પણ કહે છે એ એના અહીં અપાયેલા બીજા અર્થ ઉપરથી જાણી શકાય છે. આ કોશમાં ‘નિર્મળા’ શબ્દ અપાયો છે અને એનો અર્થ ‘એક વનસ્પતિ, જેનાં બી મેલું પાણી સ્વચ્છ કરવામાં વપરાય છે’ એમ અપાયો છે.

‘કલિકાલસર્વજ્ઞ’ હેમચન્દ્રસૂરિએ રચેલ સંકલાર્ણતથા જૈન જગત્ સુપરિચિત છે. એના નીચે મુજબના પદમાં ‘કતક’ શબ્દ વપરાયો છે અને સાથેસાથે ‘ક્ષોદ’ શબ્દથી એના ચૂર્ણનો પણ ઉલ્લેખ કરાયો છે:—

“વિમલસ્વામિનો વાચઃ કતકક્ષોદસોદરાઃ ।

જયન્તિ ત્રિજગચ્છેતો જલનૈર્મલ્યદેતવઃ ॥ ૧૫ ॥”

આ સંકલાર્ણત્ રતોજ ઉપર કતકકુશલશિલ્પિએ વિ. સં. ૧૬૫૪ માં સંસ્કૃતમાં શ્રુતિ રચી છે અને એ શ્રુતિ મૂળ સહિત “જૈન આત્માનંદ સમા” તરફથી ઇ. સ. ૧૯૪૨ માં પ્રસિદ્ધ થઈ છે. એમાંથી નીચે પ્રમાણની પંક્તિ હું અહીં ઉદ્દ્યુત કરું છું.

“યથા કતકફલચૂર્ણેન સકલુપમપિ સલિલં નિર્મલીભવતિ તથા મગવદ્-
ચાપ્યા સકલુપાપ્યપિ ત્રિજગચ્છેતાંસિ નિર્મલી ભવન્તિ ॥”

આનો અર્થ એ છે કે જેમ કતકનાં ફળના ચૂર્ણવડે મેલું પાણી ચે ચોકખું થાય છે તેમ ભગવાનની વાણીવડે જગતનાં કલુષિત મનો પણ નિર્મળ બને છે. આમ અહીં કતકનાં ફળના ચૂર્ણવડે જળની શુદ્ધિ થાય છે એ દૃષ્ટિકોણ રપટપણે દર્શાવાઈ છે.

‘કતક’ ને પાઘવ ભાષામાં ‘કયમ’ કહે છે. જેનો એક હાથપોથી શેષ સંવત્ ૫૩૧માં લખાયેલી જેસલમેરમાં છે એ વિસેસાવરસયભાસના કર્તા જિનભદ્રગણિ ક્ષાત્રમણ છે. આ ‘ભાસ’ ઉપર મલધારીય હેમચન્દ્રસૂરિએ સંસ્કૃતમાં શ્રુતિ રચી છે.

અંક ૧ લો.]

‘કતક’ ‘તુ’ સૂચે ને જળની શુદ્ધિ

૨૫

‘ભાસ’ ની ગા. ૫૭૬ ની વૃત્તિમાં એમણે જે નીચે મુજબનું અવતરણ ૫૪ ૨૮૬ માં આપ્યું છે તેમાં ‘કયગ’ શબ્દ વપરાયો છે:—

“યુગવં પિ સમુપ્પન્નં સમ્મત્તં અદ્ધિગમં વિસોદ્ધેહ ।

જહ કયગમેજ્ઞણાજ્જલવુટ્ઠીઓ વિસોદ્ધિંતિ ॥”

સુદ્રિત આવૃત્તિમાં આ ૫૪ આમ છપાયું છે અને એની છાયા નીચે પ્રમાણે આપાઈ છે:—

“યુગપદ્મપિ સમુપ્પન્નં સમ્યકત્વમધિગમં વિશોધયતિ ।

યથા કનકમંજનાદિજલવૃષ્ટયો વિશોધયન્તિ ॥”

આ સંબંધમાં હું વિશેષ ઊદાહરણ કરું તે પૂર્વે એ વાત નોંધું છું કે પાશ્વર્યસદ્-મહાણુવ(૫. ૨૮૪)માં કયગ(સં. કતક)ના એ અર્થ આપાયા છે. (૧) વૃક્ષ-વિશેષ, નિર્મલી; (૨) કતક-ફલ, નિર્મલી ફલ, પાપપસારી. વિશેષમાં અહીં અવતરણ તરીકે નીચે મુજબ પંક્તિ આપાઈ છે:—“જહ કયગમેજ્ઞણાજ્જલવુટ્ઠીઓ વિસોદ્ધિંતિ”

આ ઉપરથી એ વાત જણાય છે: (૧) કતકના ફળને હિન્દીમાં ‘પાપપસારી’ પણ કહે છે. (૨) સુદ્રિત આવૃત્તિમાં અવતરણ અશુદ્ધ છપાયું છે, જે કે અહીં પણ મંજણાઈ છપાયું છે તે મંજણાઈ અથવા મંજણાઈ એમ બેદરબો. ડાયા પણ અશુદ્ધ છે. ‘કતક’ને બદલે ‘કનક’ છપાયું છે તે તો મુદ્રણ-દોષને આભારી હશે, પણ એ પંક્તિ જે રીતે રજૂ થઈ છે તે અર્થની અનિશ્ચયતા સૂચવે છે. વસ્તુતઃ ઉપર્યુક્ત અવતરણ એ અપાવસ્થાન-જાણુવૃત્તિની ૧૧૫૪મી ગાથા છે. હરિભદ્રસંસ્કૃત વૃત્તિ સહિત છપાયેલી નિ-જાણુવૃત્તિની આવૃત્તિમાં આ ગાથાને પૂર્વાર્ધ તો ઉપર મુજબ જ છે, પણ ઉત્તરાર્ધ નીચે પ્રમાણે છે અને એ અર્થદૃષ્ટિએ સંગત છે:—“જહ કાયગમેજ્ઞણાજ્જલવુટ્ઠીઓ વિસોદ્ધિંતિ”

અહીં હું છપાયેલ છે તે મૂળે હું હશે. આ ઉત્તરાર્ધની છાયા નીચે મુજબ રજૂ કરું છું:—

“યથા કાલકાજ્ઞને જલ-દદ્ધી વિશોધયત:”

અહીં કાયગમેજ્ઞણાઈ(જે)માં મદાર અલાક્ષણિક છે. આ વાત હરિભદ્રસંસ્કૃતિએ ‘અનુસ્વાર અલાક્ષણિક છે’ એ રીતે નિર્દેશી છે. વિશેષમાં એમણે કહ્યું છે કે:—“કચકો વૃક્ષસ્તસ્યેદં કાચકં ફલં” આનો અર્થ એ છે કે ‘કચક’ એ જાડ છે અને ‘કાયક’ એનું ફળ છે. અહીં ‘કતક’ ને બદલે ‘કચક’નો ઉલ્લેખ છે. એથી પ્રશ્ન એ ઉદ્ભવે છે કે શું આ બંને એક જ જાડનાં નામ છે કે પછી આ બંને બિલ બિલ જાડ છે અને એ પ્રત્યેકનાં ફળ જાણુવું શોધન કરે છે? ‘કાયક’ નો અર્થ ‘કાયકો’ થતો હોય એમ લાગે છે અને કેટલાકના કહેવા મુજબ એ જળને નિર્ભય બનાવે છે.

સા. ૪ ને:ષ્ટીકાયામાં કાયકો એટલે ‘કાયકીનું ફળ’ એવો અર્થ આપાયો છે. સાથે સાથે એના ‘કાયકુ’ અને ‘કાયકુ’ એમ બે પર્વાય આપાયા છે. એવી રીતે ‘કાયકી’ નામની વતરપતિના પર્વાય તરીકે ‘કાયકી’ નો અહીં ઉલ્લેખ છે.

લક્ષણુ રામચન્દ્ર વૈલે સંસ્કૃત-અંગ્રેજી ક્ષેત્રમાં ‘કત’ અને ‘કતક’ એમ બે શબ્દ નોંધ્યા છે. બંનેનો અર્થ “The clearing-nut-plant; (the nut of this tree clears turbid water).” સૂચવ્યો છે. વિશેષમાં એમણે નીચે મુજબ એ અવતરણ આપ્યા છે.

“ફલં કતકવૃક્ષસ્ય યદપ્યમ્બુપ્રસાદકમ્ ।

ન નામગ્રહણાદેવ તસ્ય ચારિ પ્રસીદતિ ॥ M VI. 67 ”

“નં કતક પંકજસોધનાય Vamanasutra, I, I” આ અને અવતરણે પરથી એ વાત સમર્થિત થાય છે કે કતકનાં ફળ જળની શુદ્ધિ કરવામાં કામ લાગે છે. હિમચન્દ્રસરિએ ‘નિઘં’કુશેષ ૧ (પૃ. ૨૬૨)માં નંચે મુજબ છે પણ આપ્યું છે.

“કેતકચ્છદનીયોઽમ્બુપ્રસાદનફલઃ કતઃ ।

કાર્પાસ્યાં તુ સમુદ્રાન્તા વદરા તુષિડકેર્યપિ ॥ ૨૦૪૪ ॥ ”

જળની શુદ્ધિ—

નાયાધમ્મકદા—એ શ્રમણ ભગવાન મહાવીરવામીના પાંચમા ગણધર મુખર્મસ્વામીને હાથે રચાયેલાં આર અંગોમાંનું છઠું અંગ છે. એના પહેલા સુયકમ્પધ (શ્રુતસ્કન્ધ) ના બારમા અભયણ (અધ્યયન)માં ખાધનું પાણી એ ખૂબ દુર્ગંધથી ભરપૂર હતું તે જિતશત્રુ રાજના મંત્રો મુશુદ્ધિએ કેવી રીતે સુગંધી અને પીવાલાયક બનાવ્યું તેની કથા આપાઈ છે—

મુશુદ્ધિએ કુંભારની દુકાનેથી નવા (કેરા) ઘડાઓ મંગાવ્યા અને સંધ્યાકાળે પેલી ખાધમાંનું પાણી આ નવા ઘડાઓમાં ગળાવ્યું, ગળાવીને નવા ઘડાઓમાં નંખાવ્યું અને નંખાવ્યા પછી એ ઘડાઓને લાંછિત-મુદ્રિત કરાવ્યા એટલે ઘડાનાં મોંમાં અંધ કરાવી એના ઉપર રેખા કરાવી-મુદ્રા લગાવી. આમ થતાં એણે એ ઘડાઓને સાત દિવસ અને સાત રાત રાખી મૂકાવ્યા. પછી બીજા વાર નવા ઘડાઓમાં એ પાણી ગળાવ્યું અને ગળાવીને નવા ઘડામાં નંખાવ્યું, અને તેમાં તાજી રાખ નંખાવી એને લાંછિત-મુદ્રિત કર્યા, અને સાત દિવસ અને રાત રાખી મૂક્યા. સારખાદ ત્રીજા વાર એ પાણીને નવા ઘડામાં ગળાવી, ભરાવી અને એમાં તાજી રાખ નાંખીને મૂકી છાંડ્યા.

આ પ્રમાણે મુશુદ્ધિ આ રીતે વચ્ચે વચ્ચે નક્કી ગળાવતો વચ્ચે વચ્ચે નવા ઘડામાં નંખાવતો અને વચ્ચે વચ્ચે સાત દિવસ ને રાત રાખી મૂકાવતો. આમ સાત અઠવાડિયાં મુધી પાણી રાખી મૂકાવતાં સાતમા સપ્તમે (અઠવાડિયે) આ પાણી રત્ન જેવું બન્યું. એ સ્વરજ, પથ્થ, ઉત્તમ, નલકુ અને રક્ષટિકના જેવું નિર્ભળ બન્યું. એના વર્ણ, ગંધ વગેરે આહલાદનક બન્યા. એ આપીને આનંદ પામેલા મુશુદ્ધિએ એમાં ઉદક-સંભારણીય દ્રવ્યો નાંખી એને રાજના બહારસૂકને બેલાવી એ આપ્યું. એણે રાજને ભોજનવેળાએ આપ્યું.

અભયદેવશ્વરિએ આની ટીકા (પવ ૧૭૭)માં ઉદક-સંભારણીય એટલે ઉદકવાસક (અર્થાત્ પાણીને સુગંધી બનાવનાર) એમ કહી વાસક (વાળો) અને મુરતા એ બેનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. “નાયધમ્મકદા”ના અનુવાદરૂપ ભગવાન મહાવીરની ધર્મકથાઓ (પૃ. ૯૨)માં “સુગંધી વાળો, X મોચ વગેરે ઉદકસંભારણીય દ્રવ્યો ભેળવ્યા ” એવો ઉલ્લેખ છે. આ ઉપરથી જોઈ શકાય છે કે અહીં મૂળમાં જેનો ઉલ્લેખ નથી એ બાબત ટીકાને આધારે ભેળવી દેવાઈ છે. આમ આ અનુવાદ મૂળનો નિર્ભળ અનુવાદ નથી.

૧ જુઓ ૧ લા. જૈ. પુ. ગ્રન્થક ૯૨

* આ રાજદ રધુવંશ (સ. ૯, શ્લો. ૫૬ અને સ. ૧૫, શ્લો. ૧૯) માં વપરાયો છે.

X ‘વીડ’ નામના ધાસનો કંદ એવો આનો અર્થ જોડણીકારમાં આપાયો છે. અહીં ‘વાળો’ શબ્દ પ્રવ્રુત્ત અર્થમાં નોંધાયો નથી.

કક્કકકકકકકકકકકકકકક ક વ્યવહાર કૌશલ્ય ક કકકકકક(૨૮)કકકકકક

તમારી નબળાઈ કે ક્ષીણતાથી તમે નાસી જઈ શકતા નથી.
કોઈ દિવસ તમારે તેનો સામનો કરવાનો જ છે, અથવા તમારે ખડાસ દેવાનું છે.

તો પછી તમે જ્યાં ખડા છે ત્યાં જ હાલ જ શા માટે સામનો ન કરી લો ?

પ્રત્યેક વ્યક્તિમાં કાંઈ કાંઈ નાના મોટી નબળાઈ તો જરૂર હોય છે. કાંઈને અકારતિયા થઈ આવતો નબળાઈ હોય, તો કાંઈને પોતાની મોટાઈ અતાવવાનો નબળાઈ હોય; કાંઈને આળસમાં પડી રહેવાની નબળાઈ હોય તો કાંઈને સામા પર ચુરસે થઈ જવાની નબળાઈ હોય; કાંઈને પરસ્તી જોતાં તેને પોતાને વશ કરવાની નબળાઈ હોય તો કાંઈને પરકાની નિંદા કરવાની નબળાઈ હોય; કાંઈને કાવતરાં, માયા, ફૂંકપટ કે દંભ કરવાની નબળાઈ હોય તો કાંઈને ભયથી મકરાવા કરવાની નબળાઈ હોય; કાંઈને ચાડીચુલ્લી કરવાની નબળાઈ હોય તો કાંઈને દુનિયા રસાતાળી જવાની અને ધધાધાપા ખડાસ થવાની આગાહી કરવાની નબળાઈ હોય-આવી અનેક પ્રકારની નબળાઈમાંથી એક કે એકથી વધારે માણસમાં હોય છે, સમજી માણસો પોતાની નબળાઈ જાણતા પણ હોય છે અને તે માટે કાંઈ કાંઈ વાર પસ્તાવો પણ કરતા જણાય છે.

કેટલીક પ્રાણીમાં કરવાની, મહાન અસહ્ય બેગવાની, ચોરી કરવાની, પાકડી સ્ત્રી ઉપર જળાકાર કરવાની કે અતિ લાજમાં અપ્રમાણિકપણું કરી ઉધાડા પડી જવાની નબળાઈનો દુરત સામનો કરવો ઘટે, નબળાઈ દૂર કરવી જ ઘટે અને તેમ ન થાય તો પોતાની હસ્તી નાશુદ જ થઈ જાય એટલે કે કાંઈ પણ પ્રકારની નબળાઈ ચલાવી તો લેવાય જ નહિ. કાં તો એ આપણા ઉપર સ્વારી કરી આપણને બરબાદ કરે, અથવા આપણે તેના પર વિજય મેળવી તે ક્ષીણતાથી બચી જઈએ.

ત્યારે જો નબળાઈનો સામનો વહેંચે મોડો કરવો જ છે, કરવાનો જ છે, તો પછી તો સ્થળ અને કામનો પસંદગીનો જ સવાલ રહે છે. નબળાઈને ઓળખ્યા બાદમાં પછી તેને ચલાવી લેવાની મૂર્ખાઈ તો કાંઈ સમજી માણસ ન જ કરે. એ વાત બરાબર હોય તો તે દૂર કરવા માટે અત્યારનો વખત જલ્દી સારો છે, તમને પોતાનું વર્તમાન સ્થળ જલ્દી પસંદ કરવા ચોગ્ય છે. કાલે કે દિનસેા કે વર્ષો પછી નબળાઈ ધર કરી જાય, અંદર બરાબર પાકી જાય ત્યારે તમાની તકત કદાચ ન હોય, ફરતું મનસિક જળ ન હોય, અત્યારના સહાયકો તે વખતે દૂર થઈ ગયા હોય કે વીસરાળ થઈ ગયા હોય; માટે જો ક્ષીણતા કે નબળાઈનો સામનો કરવો હોય તો તે કામ અત્યારે જ શરૂ કરી નાખો. આજના જેવું સારું સુહૃતું ફરી ફરીને નહિ આવે. અત્યારે તમારી વય, તમારા સામ્રોત, તમારા પાસવાનો અને તમારું નર્વર તમને મદદ કરશે, તમે નર છો, બહાદુર છે, લડાયા છો, ઘા ઝીકનારા છો, તો નીકળી પડો અને એ નબળાઈને પકાર કરો, એને સર્વાંગ ઓળખી લો અને વિજય તમારા હાથવેંતમાં છે. અને આવી બાળત મુલતરી રાખવામાં માલ નહિ, કાલનો ભરોસો નહિ, ચરીરના ઠેકાણું નાહ; માટે અત્યારે જ દઢ સંકલ્પ કરો, કમર કસો, ચોટથી હોય તો તેને ગાંઠ ખાંચી અને મંડી પકો. કરવું એને કાલ થી અને વિજય મેળવનારને વાર થી ?

You cannot run away from a weakness; you must some time fight it out or perish; and if that be so, why not now, and where you stand ?

❧ (૨૭) ❧

R. L. Stevenson

(૨૬૦)

તમારી પાસે જે ચીજો હોય તેને માટે રાજ થાઓ,
અને તમને જણાશે કે તમે ધાધુ હોતું તેના કરતાં તમારી પાસે ધણું વધારે છે;
અને પછી તમારી પાસે જે ચીજો નથી, તેનો અભાવ તમને લાગશે નહિ.

સંતોષી થવા માટે અનેક માર્ગો અને આદર્શો છે, તેમાંનો એક ધણો સરળ અને સમજી અમલમાં મૂકી શકાય તેવો વહેવાર માર્ગ અત્યંત અપેક્ષા છે. સાધારણ રીતે આપણી પાસે જે વસ્તુ ન હોય તેને માટે વારંવાર મન ધર્મ આવે છે, તેનાં ધોળાં દિવસે રૂપમાં આવે છે અને તે વસ્તુ મળે તહિં ત્યાં સુધી જીવને ચેન પડતું નથી. એક ધડિયાળ કે ધન્ડીપેન લેવાનું મન થાય કે ઘરનાં ઘર બાંધવા કે ખરીદવાનું મન થાય એટલે એ વસ્તુ ન મળે ત્યાં સુધી આપણને શુનું શું થયાં કરે છે, જીવન અકારું લાગે છે અને જીવ એ વસ્તુ માટે વલખાં મારે છે. અને પછી તો જાણે કુદરત, ત્રિવિ, કર્મ કે દુશ્વર પોતાની વિરુદ્ધ જ વર્તે તો હોય એમ લાગ્યા કરે છે અને જીવ ઉદાસ થઈ જાય છે, વારંવાર કાળાં વાદળાં ચઢી આવે છે અને આવી હીનભાગી દશા પોતા માટે શી રીતે અને શા માટે ગોઠવાઈ રહી હશે એવાં આત્મધ્યાન થયાં કરે છે.

હવે થીજાંજ દષ્ટિકાણથી જોવાની ટેવ પાડો. શું નથી, તેને બદલે કેટલું કેટલું છે એ વિચારો. આવાનું બોજન મળે છે, પહેરવાનાં કપડાં મળે છે, સવારે નારનો મળે છે, વાંચવા છાપાં મળે છે, પુસ્તકાલયમાંથી પુસ્તકો મળે છે, બેસવા દ્રામ કે બસ મળે છે, સુત્રા માટે જગા અને તળાઈ મળે છે વગેરે વગેરે આવી અનેક વસ્તુની સગવડો અને ભોજવાઈયો મળે છે તેનો સરવાળો કરશો તો મન ભરાઈ જશે અને તે એટલી મોટી સંખ્યામાં આવી જશે કે તંદુરસ્તી, વિચારશક્તિ, મિત્રતા, આનંદપ્રદ ફરવાના સ્થાનો, સહાનુભૂતિ, પ્રેમ વગેરે સાથે સરવાળો કરતાં તમે તમારી જાતને ભાગ્યશાળી માનશો અને એક બે નાની મોટી અગવડો હશે તેને પણ વિસારે પાડી દેશો.

આ રીતે વિચાર કરતાં તમે તમારા રાજા છો, તમે મનના મોટા છો, તમારે લહેર અને છક્કા છે એમ તમને લાગશે. પછી કોઈ ચીજ કે સંબંધ ન હોય તેની ગેર-હાજરી તમને લાગશે નહિ અને વસ્તુ મળ્યા પછી તેના તરફ થતી તમારી બેપરવાઈને તમે સાથે ગણનામાં લેશો તો તમને વસ્તુની ગેરહાજરી તો લાગતી અંધ થઈ જશે એટલું જ નહિ પણ તમને એક અનૈરા આવંદ થશે અને તમે નકામા વસોષ ત કરી લોહી બાળતા હતા એમ તમને લાગ્યા વગર નહિ રહે; માટે હોય તેમાં રાજ થાઓ, સ્વૂળ વસ્તુના સમૂહ કે સંચયમાં કાંઈને છોડો આવતા નથી એ વાત વિચારશો એટલે તમને પાકો આનંદ થશે અને તમારા છતાં રાજ્યને ઓળખી શક્યા નહોતા એ વાત તમને લક્ષ્યમાં આવશે. સંતોષીને તો બારે માસ અને બત્રીસે ઘડી સુખ છે, મોજ છે, દિલોષા છે, ડંકા છે-માટે તેને સંભારો, તેને માણો, તેને અપનાવો. મૌનિક

Be glad for the things you have, and you will find that you have far more than you thought. Then you will not miss, in the least, the things you have not.

Christian D. Larson.

“પ્રકાશ” અંગે

ગત માસમાં “પ્રકાશ સહાયક કુંડ”માં નીચે પ્રમાણે રકમ મળી છે, જેનો સાબાર સ્વીકાર કરવામાં આવે છે.

૫) શેઠ દેવચંદ્ર પીતાંબરના સ્મરણાર્થે	
૬. શેઠ છોટાલાલ સુનીલાલ	વાલવોડ
૫) જૈન સંઘ	ચીપોર
(સુનિરાજશ્રી વિનયવિજયજીના ઉપદેશથી)	
૧૧ શા. આશાભાઈ એમચંદ	બરોદરા
રૂા. ૧૧૪ કુટ	

ભરતેશ્વર બાહુબલી વૃત્તિ ભાષાંતર

પુરુષ વિભાગ ૧-૨ (સંપૂર્ણ)

‘ભરતેસરબાહુબલિ’ની સન્નિધિ તો રાષ્ટ્ર પ્રતિકમણ્ડળાં હંમેશા બોલાય છે, પણ તેમાં દર્શાવાતા મહાપુરુષોનાં વૃત્તાંતો તમે જાણો છો ? ન જાણતા હો તો આ પુસ્તક મંગાવો. તેમાં ૭૦ મહાપુરુષોનાં જીવનવૃત્તાંતો સુંદર અને સચ્ચ બાષામાં વર્ણવવામાં આવ્યાં છે. કથાઓ મનપસંદ અને સૌ કાંઈને જમી જાય તેવી છે. અવશ્ય આ પુસ્તક વસાવો. કેમ સાધજના પૃષ્ઠ લગભગ ચારસો, છતાં કિંમત માત્ર રૂપિયા ત્રણ, પોસ્ટેજ છુટું.

લખો :—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર.

આગમોનું દિગ્દર્શન લેખક—જા. હોરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા

શ્રી હોરાલાલભાઈની વિદ્વત્તાથી આજે કોણ અજાણ છે ? તેઓએ અત્યંત પરિશ્રમપૂર્વક ઘણા વર્ષોની મહેનત પછી આગમ સંબંધી સૂક્ષ્મ છણાવટપૂર્વક આ ગ્રંથની સંકલ્પના કરી છે. આગમના અભ્યાસીએ આ ગ્રંથ વાંચવા તેમજ વ્યાખ્યા કરવા છે. કાઢિન સોળ પૈજ સાઈઝ પૃષ્ઠ ૨૫૦, મૂલ્ય રૂા. સાડા પાંચ. અમારે ત્યાંથી મળી શકશે.

દાનધર્મ, પંચાચાર લેખક—શ્રી મનઃસુખભાઈ કીરતચંદ મહેતા

આ પુસ્તકમાં દાન ધર્મના પ્રકારો, પાંચ આચારોનું સુવિસ્તૃત વિવેચન અને સ્વાસ્થીવાસલ્ય સંબંધી નિર્ણયરૂપે સુંદર આલેખન કરવામાં આવ્યું છે. શ્રી મનઃસુખભાઈના આ નિર્ણયસંગ્રહનું તેમના સુપુત્ર અને અધ્યાત્મપ્રિય શ્રી ભગવાનદાસ મનઃસુખભાઈ મહેતાએ સુંદર રીતે સંપાદન કરી આ પુસ્તક પ્રકાશન કર્યું છે. આ પુસ્તક વસાવવા તેમજ વાંચવા લાયક છે. મૂલ્ય રૂા. એક. અમારે ત્યાંથી મળી શકશે.

Reg. No. B. 156

શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય.

લેખક:—મૌકિક

જાણીતા પાશ્વિમાત્ર વિદ્વાન ડૉ. બુલ્લરના અગ્રેજી અંથેના આ અનુવાદ શ્રીયુત મોતીચંદલાલ ગિરધરલાલ કાપડિયાએ પોતાની રોચક શૈલીમાં કરેલો છે. કળિકાળસર્વગ્ર શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યના નામ અને સામર્થ્યથી ફોણ અગ્નાણુ છે? વિદ્વાન કર્તાએ આ અંથમાં તેઓશ્રીને લગતા વિધવિધ દર્શિબિંદુઓ રખા કર્યા છે. ખાસ જાણવા યોગ્ય અંથ છે. લગભગ અઢીસો પાનાનો અંથ છતાં મૂલ્ય માત્ર આર આના, સોરટેજ એ આના. વિશેષ નકલ મંગાવનારે પત્રવ્યવહાર કરવો.

શ્રી ત્રિપદિશલાકા પુરુષ ચરિત્ર ભાષાંતર પર્વ ૧ થી ૧૦ : વિભાગ ૫

આ આખા અંથમાં દશ પર્વ છે. કલિકાલસર્વગ્ર શ્રીમદ્ હેમચંદ્રાચાર્યની આ અપૂર્વ કૃતિ છે. મૂળના શ્લોક ૭૪૦૦૦ છે. તેનું ભાષાંતર જુદા જુદા પાંચ ભાગમાં પ્રસિદ્ધ કરેલ છે. ૧ પ્રથમ ભાગ-પર્વ ૧-૨ શ્રી ઋષભદેવ, અભિતતાય વગેરેના ચરિત્ર. કિં. રા. ૩-૪-૦ ૨ બીજો ભાગ-પર્વ ૩-૪ ૫-૬ શ્રી સંભવનાથથી મુનિમુનતરના સુધીના ચરિત્ર. કિં. રા. ૩-૪-૦ ૩ ત્રીજો ભાગ-પર્વ ૭ મુનિ જૈન સંભાષણ ને શ્રી નમિનાથ ચરિત્ર કિં. રા. ૧-૮-૦ ૪ ચોથો ભાગ-પર્વ ૮-૯ શ્રી નમિનાથ ને પાર્શ્વનાથ વગેરેના ચરિત્ર કિં. રા. ૩-૦-૦ ૫ પાંચમો ભાગ-પર્વ ૧૦ મુ. શ્રી મહાવીરનાથી સુવિસ્તર ચરિત્ર કિં. રા. ૨-૮-૦ (પહેલો તથા પાંચમો ભાગ હાલ સ્વીટીકમાં નથી.)

શ્રી વિજયલક્ષ્મીસૂરિવિરચિત શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ભાષાંતર

આ આખા અંથનું ભાષાંતર અમે પાંચ ભાગમાં છપાવીને પ્રસિદ્ધ કરેલ છે. એમાં રથલ ૨૪ ને વ્યાખ્યાન ૩૬૦ છે. દરેક વ્યાખ્યાનમાં એકેક કથા છે. બીજો ભાગ શીલીકમાં નથી. ભાગ ૧ લો રા. ૨૦, ભાગ ત્રીજો રા. ૨, ચોથો ભાગ ૨૦ અને પાંચમા ભાગના ૨૦. આ અંથ અનોક છે. આપો વર્ષના દિવસપ્રમાણુ વ્યાખ્યાનવાળો બીજો કોઈ અંથ નથી. ભાષાંતર પણ સરલ ભાષામાં સુંદર કરવામાં આવેલ છે. કર્તાએ પ્રયાસ બહુ સારો કર્યો છે.

શ્રી ઉપમિતિ ભવપ્રપંચ કથા ભાષાંતર

ભાગ ૧-૨-૩-૪

પ્રથમના ૩ ભાગમાં આખા અંથનું ભાષાંતર સંપૂર્ણ આવે છે. આ પણ એક અપૂર્વ અને અનોક અંથ છે. ત્રણ ભાગ મળીને કિંમત રા. ૬૦ છે. ચોથા ભાગ તરિકે તે અંથના કર્તા શ્રી સિદ્ધિચંદ્રીનું ચરિત્ર ધણુ વિસ્તારથી આપવામાં આવ્યું છે તેના કિંમત રા. ૭ છે. જરૂર મંગાવો ને વાંચો. જાણી-શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર

મુદ્રક: શાહ ગુલાબચંદ લક્ષ્મીભાઈ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-ભાવનગર.